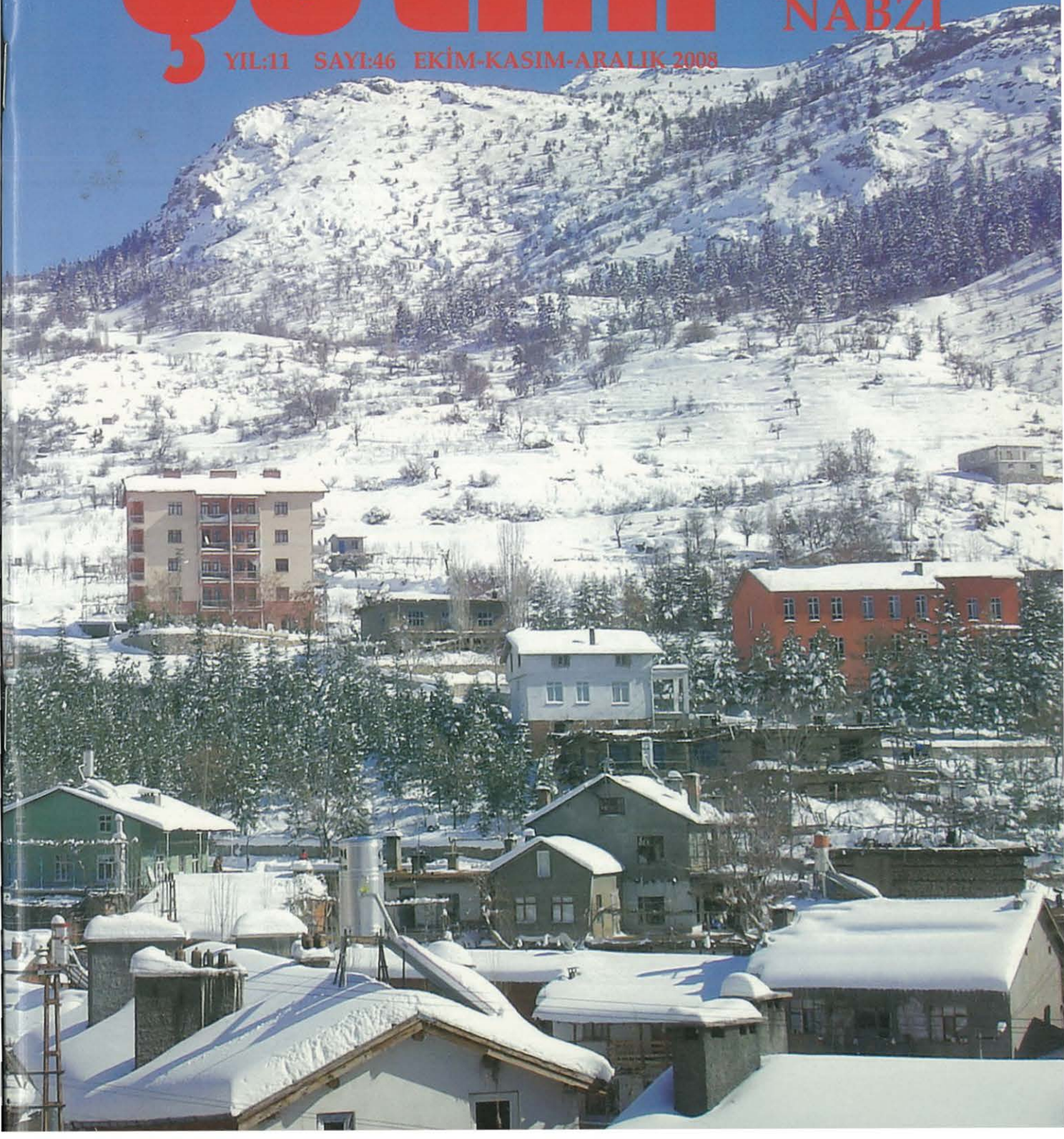

Çetmi'nin

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

YIL:11 SAYI:46 EKİM-KASIM-ARALIK 2008

İTİBAR

RESTORANT

ETLİ EKMEK & ÇORBA SALONU

HİZMETE AÇILMIŞTIR

Çorba çeşitleri

Kahvaltı

Etli ekmek

Konya böreği

Kaşarlı pide

Bıçak arası(kuşbaşı)

Fırın kebabı

Saç kavurma

Kiremitte et sote

Tavuk sote

**PAKET
SERVİS**

Tel : 0242.526 20 50

D400 Karayolu Üzeri Shell Yakıt İstasyonu Kargıcak / ALANYA

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü
Mehmet BALCI
Gsm: 0536 252 27 09

TEMSİLCİLER

Çetmi	Hüseyin Eşiyok
Anamur	Abdullah Kasap
Karaman	M. Alif Akkoca
Antalya	M. Ali Güven
İzmir	Ahmet Güçlü
İstanbul	Mustafa Güçlü
Bursa	Mahmut Uçar
Fransa	Baki Solmaz
88 Fransa	Bilal Balcı

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ

0539. 232 04 42
0242. 426 25 73

☞POSTA

kerim.bozdog@gmail.com
yeterlajans@hotmail.com

Abone ve Reklam İçin
Banka Hesap Numaraları

Vakıflar Bankası
Konya Merkez Şub
2051382

İş Bankası
Konya Merkez Şube
4500-3078074

Bank Asya
Mevlana Şube
35-896375-7

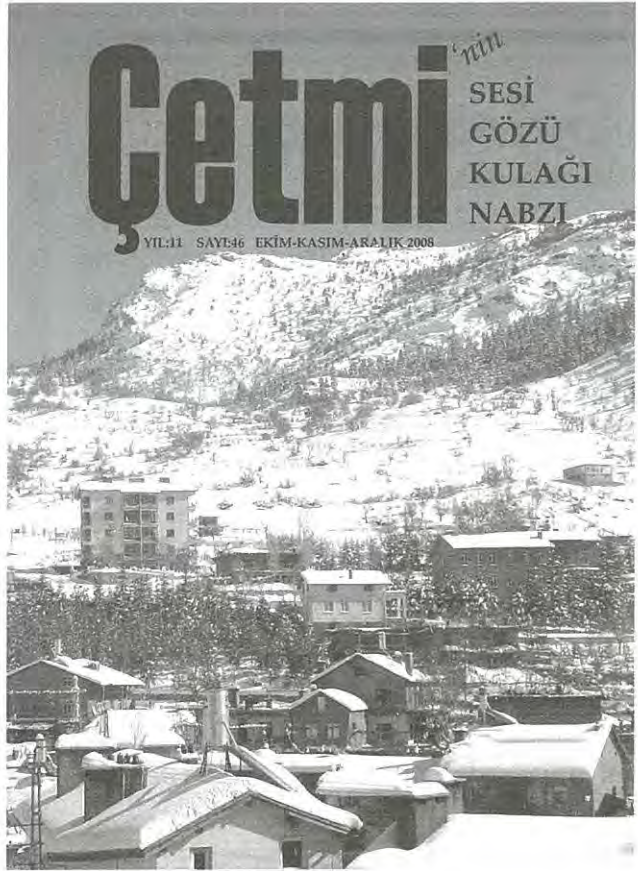
ADRES

Çetmililer Eğitim, Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat: 2 No: 186
Meram-KONYA
Tel: 0332. 351 26 67

Tasarım

Baskı

M. Akif AVCI
H. Ali POLAT

İÇİNDEKİLER

Selam ile	Kerim BOZDAĞ	2
Çetmi'nin Sesi'nden	Mehmet BALCI	4
Filistinlim	Fadime ZEHRA	7
Kıymetli Dostlar	Osman ARI	8
Gençlere Hücum	Halis YAZICI	11
İnsanlarda Yarın Endişesi		
Çetmili	Şeref ÇİLEK	14
Gurbetteki Çiçek	Nurettin ÖZEL	17
Bursadan Haberler	Hüseyin Gökgün	23
Tellal	Veysel BOZ	24
Bahçe Damları	Niğmetullah UÇAR	25
Sen Köpek Olsan	M.Salih BOZDAĞ	26
Atışma	Halis YAZICI	28
Acı Büber	Veysel BOZ	29
İçimizden Biri	Mehmet GÜVEN	30
Tarih		32
Dere Kenarında	Niğmetullah UÇAR	34
Mustafa Semerciye	Hacer BOZDAĞ	34
İdamlık Ali	Nurettin ÖZEL	35
Dediler	Nurettin ÖZEL	45
Senin Tahta Perdene		47
Çetmi'den Haberler		48

Selam ile

kerim.bozdag@gmail.com

Kerim Bozdağ

*"Öteden sâikalar
parçalıyor âfakı:
Beriden zelzeleler
kaldırıyor amâkı:
Bomba şimşekleri
beyniinden inip her
siperin: Sönüyor
göğsünün üstünde o
aslan neferin. Yerin*

*altında cehennem gibi binlerce Lağam.
Atılan her lağamın yaktığı: yüzlerce adam.
Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer
O ne müthiş tipidir: saavrulur enkaz-ı beşer."*

Enkaz-ı beşerin savrulduğu yerler dün Çanakkale idi, şimdi Filistin, Irak, Çeçenistan, Afganistan. Daha adını sanını bilmediğimiz, yerini yurdunu duymadığımız Müslümanların yaşadığı diğer yerler... Filipinler, Açe Sumatra, Türkistan, Somali...

Mehmet Akif Ersoy'un Çanakkale için yazdığı şiir sanki bu günlerde Gazze'de yaşananları gözlerimizin önüne seriyor. Gazze'de öldürülen sadece Müslümanlar değil bütün insanlık. İslam dünyası evlatları katledilen seyirciler gibi. Müslümanlara hükmeden yöneticilerin birçoğu katliama destek vererek, seyirci olarak, sınırları kapatarak, yapması gerekenleri yapmayarak ortak oluyor. İsrail vahşet ve dehşet ile terör estiriyor... Filistin toprakları kardeşlerimizin kanı ile sulanıyor. O topraklar kanla yıkanıyor adeta. Kirden pastan arınıyor aslında yeryüzü. Yeryüzü katilleri tanıyor... Sonra, İsrail bombaları altında yükselen çığlıklar bizim içimizde yankılanıyor. Ve bize bir şeyleri hatırlatıyor.

Onlar bu zulüm altında inlerken, kadın, kız, çocuk, çocuk bir bir canice katledilirken biz ne yapıyoruz? Çaresizlik limanına sığınıp demir mi attık? Yoksa aynı zulümler bize yapılmadığı için gönlümüzü ferah mı tuttuk. "Kahrolsun İsrail" sloganları ile tanıdığı olduğumuz zulmü lanetlemek içimizi mi ferahlattı? Onlara lanet okumak yapmamız gerekenler arasındaki vazifelerimizden birimi sadece? Daha başka ne yapılabilir acaba?

Ne yapılabilir?

Her zaman ve zeminde yapılması gerekenler ile alakalı çok çok farklı görüşler ileri sürülebilir. Bana ne diyenlerden tutunda, elden bir şey gelmez diyenlere kadar bir sürü insan görüş belirtip fikir beyan edebilir? Ancak işin aslında olması gereken, yapılması gereken nedir acaba...

Acımak ve kahrolmak gibi insani duygular ile teselli olmak acaba bizi kurtarır mı dersiniz? Kurtarmaz diyorsanız şayet, Filistin ve Gazze hakkında yazılanlara bir göz atın.

Hamas'ın Şehid lideri Şeyh Ahmet Yasin " **A L L A H ' I M ! Ü M M E T İ N S U S K U N L U Ğ U N U S A N A Ş İ K Â Y E T E D İ Y O R U M** " diyor. Bizler bu şikâyet kulak verelim diye dergimiz sahifelerinde ona yer verdik. Dikkatle ve ibretle okunacağından eminiz.

Şeyh Ahmed Yasin 1983'te Gazze'de kurduğu İslam Merkezi'nde yaptığı konuşmalardan dolayı İsrail işgal kuvvetleri tarafından polis merkezine götürülür. Orada komiserle aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Komiser: Şeyh Ahmed! Peygamberinizin Hayber'de atalarımıza karşı zafer elde ettiği gibi sizin de bize karşı zafer elde edeceğinizi ileri sürmüyor musunuz? Hadi öyleyse yanında ne varsa ortaya dök ve bizimle savaşmak için silahını çıkar.

A. Yasin: Hayber çok uzak değildir. Günü geldiğinde bizim size ne yapacağımızı görürsünüz.

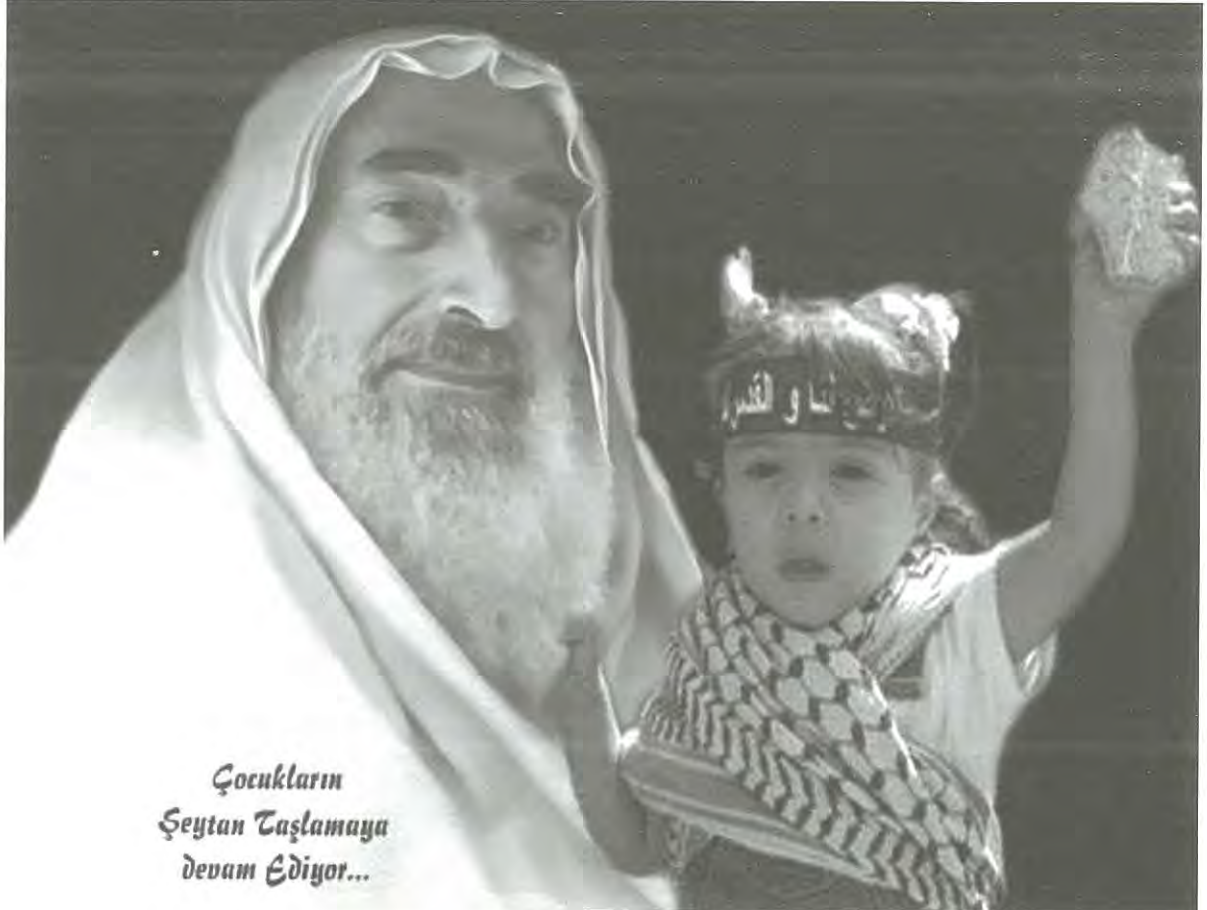
Komiser: Ne demek istiyorsunuz?

A. Yasin: Demek istiyorum ki, sizin gerçek savaşınız İslâm'la ve Muhammed'in askerleriyle olacaktır.

Bu olaydan kısa bir süre sonra Ahmed Yasin tutuklandı.

İsrail mahkemeleri onu ömür boyu hapse mahkûm etti. Felçli ve gözleri görmeyen Şeyh Ahmet Yasin daha uzun sekiz buçuk yıl hapis yattıktan sonra Şeyh Ahmed Yasin, İsrail tarafından 22 Mart 2004'te Gazze'ye yönelik düzenlenen hava saldırısında sabah namazına giderken İsrail Füzeleryle Şehid edildi.

Allah cc. ruhunu şad etsin.

Çocukların
Şeytan Taşlamaya
devam Ediyor...

Çetmi'nin Sesinden

Kendimizle Hesaplaşmak Vicdanımızda Aklanmak

Mehmet BALCI

Günlük ilişkilerimizde, akrabalarımız, arkadaşlarımız, komşularımız ve diğer insanlarla olan karşılıklı münasebetlerimiz veya tartışmalarımızda en çok duyulan söz "ben bu konuda haklıyım" ifadesidir. Kendimizi temize çıkaran bu peşin hükmümüzden dolayı da insanlar arasındaki dargınlıkları, küskünlükleri, hasımlıkları ortadan kaldırmak, iki kimsenin arasını ıslah etmek oldukça güçleşiyor. Çünkü herkes kendisini haklı görüyor. Bundan dolayı kendimize yönelik eleştiriyi kolay kabul etmiyoruz, yaptığımız hatanın farkına varamıyoruz, kendimizi sorgulayamıyoruz, şeytanın da telkiniyle kendimizi aklıyoruz ve inadımızı sürdürüyoruz. Aramızda çıkan anlaşmazlıkları bir bilene götüremiyoruz, Kuran ve sünnetin bu konudaki emrine de hiç kulak vermiyoruz, çünkü Kuran ve sünneti günlük hayatımızın dışına atmış ve nefsimizin istek ve arzularına göre bir hayat tarzı benimsemişiz.

Bakınız, Kurân-ı Kerim bu hususu, dikkatlerimize nasıl sunuyor : "Siz ey iman edenler! Allah'a, peygamber'e ve aranızdan alanlarında yetkin ve otorite sahibi olanlara itaat edin; bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz, onu Allah ve Peygambere götürün, tabi eğer Allah'a ve ahret gününe inanıyorsanız. Bu en iyi seçimdir ve sonuç açısından da en verimli olanıdır." (Nisa Süresi ayet: 59)

Diğer bir ayette de Allah c.c."Ama hayır Rabbine yemin olsun ki, onlar aralarında çıkansorunlarda (tartışmalarda) seni hakem yapıp, sonra da verdiği hükmü içlerinde bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe iman etmiş sayılmazlar" (Nisa Ayet: 65) buyurmuştur.

Nefsimizin ıslahı ve toplumun huzuru için bu ayetlere kulak vererek, kuruntumuzdan vazgeçip, aramızda çıkan ihtilafları, Allah ve Resulünün direktiflerine göre hareket eden ve adaleti gözeten birine, doğru bir şekilde arz ederek, haklı ve haksızı meydana çıkarmak gerekir. Böylece haksız olan, gerek madden ve gerekse manen yaptığı haksızlığı ödemek, özür dilemek ve helalleşmek için çaba sarf edecek, haklı olan da özür kabul etmeye, ayırt etmeye özen gösterecek ki, aradaki husumet kalsın ve müminler arasında muhabbet sevgi, saygı devam etsin.

Bunu yaparken de Allah rızası için yaptıklarımızı, söylediklerimizi ve şahit olduklarımızı doğru bir şekilde anlatarak, hakkın ve haklının ortaya çıkmasını sağlamak ve vicdanen de aklanmamız gerekir. Yoksa yalancı şahitlerimizle, menfaatimize dönük yalan beyanlarımızla mahkeme veya hakem huzurunda aklanabiliriz ama vicdanımızda aklanamayız. Ateşten bir parçayı satın almış oluruz.

Altı kitap olarak duyduğumuz (Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmiz ve Nesâi) kaydettiği bir hadislerinde peygamber efendimiz (sav) böyle dile getirir. Hadisi Ümmü Seleme (ra) rivayet ediyor: *"Rasülüllah (sav) odasının kapısında bir münakaşa işitmişti yanlarına çıkıp; Ben bir beşerim, bana ihtilaflar gelir. Bunlardan biri diğerine nazaran daha belagatli, ikna edici olur. Bende onun doğru söylediğini zanneder lehine hükmederim. Ancak kime bir müslümanın hakkını vermiş isem, bunun ateşten bir parça olduğunu bilsin. O ateşi ister yüklensin, ister terk etsin."*

Yine aynı eserlerde yer alan diğer bir hadisi şerifte efendimiz (sav): *"Ben de sizin gibi bir insanım, siz davalarınızın halli için bana geliyorsunuz. Bazılarınızın delil yönüyle diğer bazısından daha ikna edici olması, böylece benim işittiğime dayanarak onun lehine hükmetmem mümkündür. Kimin lehine, kardeşinin hakkında bir şey hükmetmişsem (bilsin ki) onun için cehennemden bir ateş parçası kesmiş oluyorum."*

Buyurmuştur. Hadis-i Şeriflerde açık bir şekilde şu hususlar vurgulanıyor. Haksız olduğu halde lehine karar çıkartmak için çeşitli hile yollarına başvurarak, yalan şahitler bularak, rüşvet vererek, gerçeği gizleyerek, yalan yere yemin ederek veya ikna edici yalanlarda bulunarak görünüşte haklı çıkmış bile olsa, Allah (c.c.) indinde haklı değildir ve vicdanında mahkûm olmuştur. Bir gün adalet terazisi kurulacak, sırlar meydana çıkacak ve hak sahibi hakkını alacaktır.

Enbiya Suresi 47. ayette Cenab-ı Hakk: *"Biz kıyamet gününe mahsus adalet terazileri koyacağız. Hiçbir kimse hiçbir şeyle haksızlığa uğratılmayacaktır. O şey hardal tanesi kadar bile olsa, onu getirir mizana koyarız. . Biz hesap görücü olarak yeteriz"* buyurmuştur. Bu ve benzeri ayetlerle; yapılan haksızlıkların karşılıksız kalmayacağı ve çok küçük bile olsa mizanda tartılacağı, karşılığının görüleceği, açık bir ifade ile dikkatlerimize sunulmuştur.

Buna göre akıllı mümin haksızlık yapmamalı, miktarı ve konusu ne olursa

olsun haksızlığa karşı kesin tavır almalı, hakkın ve haklının yanında olmalı, aleyhine bile olsa doğruyu söylemeli, geçici menfaatler için ebedi mutluluğunu tehlikeye atmamalıdır. İnsan olarak bir yanlışlık ve başkalarının hakkını üzerine geçirmişse, vakit geçirmeden hak sahiplerini bulup helalleşmelidir. Yaptıklarını kar kabul edip, haksızlıklara devam ederse, bir gün bedelini çok ağır ödeme durumunda kalacak, o zaman pişmanlık fayda vermeyecektir. Yine Peygamber efendimiz (sav) Ebu Hüreyra (ra) Hazretleri'nin rivayet ettiği bir hadislerinde burada helalleşmenin önemini şöyle açıklıyor: *"Kimin üzerinde kardeşine karşı ırz veya başka bir şey sebebiyle hak varsa, dinar ve dirhem bulunmadığı kıyamet ve hesaplamanın olacağı gün gelmeden önce daha burada iken helalleşsin. Aksi takdirde o gün salih bir ameli varsa yaptığı zulüm nispetinde kendinden alınır. Eğer hasenatı (namus, oruç vs) yoksa arkadaşının (haksızlık yaptığı kimsenin) günahından alınır, kendisine yüklenir."* Buhari, Tirmizi. Hadis-i Şerif dikkatlice okunur ve anlaşılırsa; kıyamet günü yaptığımız haksızlıkları (eğer burada ödememişsek) ödeyecek dünyanın malı ve parası olmadığı için, sevaplarımızdan hak sahiplerine verilerek, eğer iyi amellerimizde ödemeye yetmez ise hak sahiplerinin günahlarından alınıp haksızlık yapanın omuzlarına yüklenecek, kendi günahları ve yüklendiği günahlarla iflas eden tüccarın durumuna düşecek ve sonu hüsrana olacaktır.

Kesinlikle inanıyoruz ki, mazlumların duası karşılığını bulacak, insanlığa kan ve gözyaşı döktüren bebek katilleri ve tüm zalimler cezalarını çekeceklerdir. Allah (c.c.) bütün inananların yar ve yardımcısı olsun. (Amin)

FİLİSTİNLİM

Fadime Zehra

(Çetmi İlköğretim Okulu 8. Sınıf Öğrencisi)

Kan ağlıyorsun ya; şimdi orda

Gülmedin be FİLİSTİNLİM doya doya

Sarhoş mayınlar arasındasın çıplak ayaklarınla

Allah sizinledir muhakkak bilin

Bombalarla katlediliyor bebekler bir bir

Açlıktan çocuklar da ölebilir.

Yardımlar size nasıl gelebilir.

FİLİSTİNLİM size kim yardım edebilir

Sadece izlemek geliyor elimizden

İsrail'e lanet okumak geliyor dilimizden.

Yardım edememekten nefret eder olduk kendimizden,

Durumunuz belli oluyor FİLİSTİNLİM her halinizden

Acaba, kaç bebek ölecek?

Ne kadar çocuk ateşlerde yürüyecek?

Bu feryat nerede bitecek?

Sabret FİLİSTİNLİM, elbet yardım gelecek.

Her şeyimizden kesmeliyiz

Bir parça ekmek olsa da Filistin'e vermeliyiz.

Bu zulme artık bir dur demeliyiz.

FİLİSTİNLİM gelmek istesek oraya gelemeyiz.

Açlıktan gözükiyor kemikleri çocukların...

İçerleri kan ağlıyor o masum anaların.

Silah alıp düşmana karşı gelen babaların,

Tek söz var FİLİSTİNLİM söylenecek; dayanın!

FİLİSTİNLİM kurtulacaksın!

Her zaman İsrail'e lanet okuyacaksın.

Artık sen de masumları koruyacaksın.

Dua et FİLİSTİNLİM hakkını alacaksın.

Yollarında çiçekler açacak.

Küçücük çocuklar okullara koşacak.

Analar babalar hepsi kavuşacak.

Sabret FİLİSTİNLİM Hak yerini bulacak.

Hüzünlü sabahlar artık olmayacak.

Uyanan çocuklar acıyla uyanmayacak.

İnşallah İsrail sizi vuramayacak.

Sabret FİLİSTİNLİM düşmanlarda acıyı tadacak.

Umutunu yitirme FİLİSTİNLİM.

Birlik olup siyonist İsraili yenelim

Masumun yanında ALLAH var diyelim.

Tüketmek yok umudu, hakkı tutup kaldıralım.

KIYMETLİ DOSTLAR SEVGİLİ HEMŞERİLERİM

Osman Arı / Belediye Başkanı

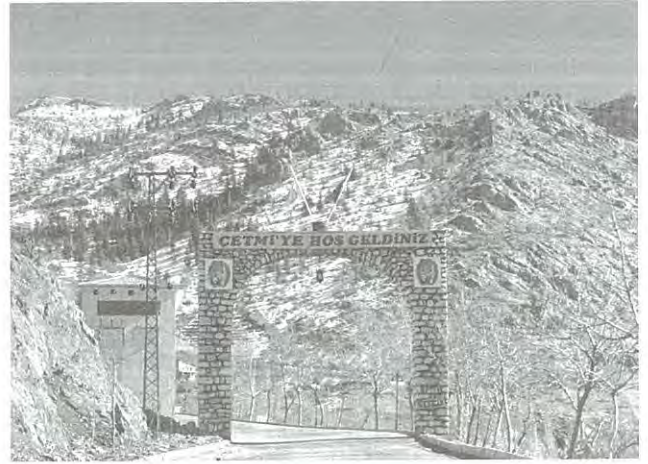
Göreve geldiğimizden bu yana bizlere emanet ettiğiniz Çetmimizi sizlere layık hale getirebilmek, teveccühünüze layık olabilmek için gece gündüz çalışmaya başladık. İnsanımızın onuruna yakışan ve yaraşan bir şekilde Çetmimizi sizlere en güzel bir şekilde iyi hizmetlerle donatmanın heyecanı içinde olduk. Çalışma arkadaşlarımızla birlikte sabırla ve kararlılıkla, cesaretle bir çok yatırımlara imzamızı attık.

Bize verdiğiniz içten ve samimi desteğinizle, çalışanlarımızla birlikte sizlerin güvenine layık olabilmek adına beş yılda sizlere elli yıllık hizmeti sunmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Kasabamızın sorunlarını bilerek, görerek, kendi kaynaklarımızla ve yaptığımız projelerle,

halkımızın desteğiyle tertemiz yaşanabilir bir Çetmi'nin hayali ile sosyal dayanışmanın birlikteliğin en güzel örneklerini sunarak hizmetimize devam ettik. **Bu anlamda**, alt yapı ve üst yapı yatırımlarına, çevrenin güzelleştirilmesine ve kasabamızın bütün sorunları konusunda yoğun çalışma planları yaptık.

Nerede ve ne zaman bir sorun varsa, yapılması gereken ne varsa en acil bir şekilde onu tamamlamak için bütün çalışma ekibimizle var gücümüzle çalıştık.

Sonuç olarak sizler bizlere güç verdikçe, Allah'ın izniyle kasabamızı Konya'nın birincisi yapacağız. Bugün Çetmi değişmiştir, değişmeye devam etmektedir.

Biz tıpkı beş yıl önce başladığımız gibi aynı hız ve aynı heyecanla çalışmalarımıza hala devam ediyoruz.

Sevgili hemşehrilerim, Bu başarılı hizmetlerimizde verdiğiniz gönül desteği, bize duyduğunuz güvenin büyük katkısı vardır. Bu desteğin, bu güvenin sorumluluğunu hep hissedecek, Çetmi için her zaman en iyisini gerçekleştirme gayreti içinde olacağız. Hepinize sağlık, mutluluk, başarı dolu; aydınlık bir gelecek diliyorum.

Şimdi beş yıl içinde yaptığımız hizmetlerden gözle görülen bir kısmını sizlerle paylaşmak isterim.

- Çakıllı, Çamuryalanı, Kaynarpınar, Akpınar, Gargaduzu, Musagölü, Köşürelilik, Dabaklık yaylalarına elektrik şebekesinin yapılması, 13 Km yayla yolu olmak üzere Ermenek'e bağlanan kasabamız yolunun Asfaltla kaplanması, Kaynarpınar yaylamıza mesire alanı yapılması. - 1 adet un fabrikasının yapılması.

- Değirmen Köprüsünün Özel idare ile müştereken yapılması,

Su Dökülen Şelalesinin düzenlenmesi, Bir adet Kütüphane ve Çay ocağı yapılması, Makmarasına yol açılması, koru yaka yoluna bağlanması, Kasabamızın muhtelif yerlerine beş adet çeşme yapılması.

- Bir adet ambulans, bir adet itfaiye, bir adet Çöp kamyonu, bir adet paletli beko, bir adet taşıyıcı tır, bir adet cenaze yıkama aracı, bir adet otobüsün alınması, bir adet petrol istasyonu kurulması.

- Türkcell Cep telefonu hizmetinin kazandırılması.

- Baskılı mevkiine 1000 tonluk sulama havuzu ve şebekesi yapımı ve baskılı mevkiinin hayat bulması, Boğaz kayalıklarının yolunun genişletilmesi ve bariyerlerle kaplanması.

Kasabamızın girişine Çetmili ustalarımızca bir taş kemer yapılması.

- Ana caddemizin su isale hattı şebekesinin tamamının yeniden yapılması, ana caddemizin düzenlenmesi ve aydınlatılması, ekinlik yolunun düzenlenmesi, Küçük köprü Caddesinin düzenlenmesi.

- Rahmetli Hüseyin Ünal ve İbrahim Tıkır'ın evinin arkasından geçen caddenin kamulaştırılması; açılması ve düzenlenmesi.

- Alim Karaduman'ın evinin arkasından Veli Çamurcu'nun evine kadar yolun düzenlenmesi, Alim Güçlü'nün evinin olduğu Çingir'den Halit Aydoğdu'nun evine kadar düzenlenmesi, Uçurum harman parkından Belediye lojmanlarına kadar olan yolun düzenlenmesi, Belediye lojmanlarından Efendi Bircan'ın evine kadar olan yolun düzenlenmesi, Mezarlık caddesinin komple yeniden düzenlenmesi.

- Baki Bozdemir'in evinden İbrahim Uçar'ın evine kadar yolun düzenlenmesi.

- İmam Hüseyin Güçlü, Yusuf Karadeniz, Hüseyin Bakdemir, Baba Bircan, Musa Polat, Ali Şeçen, Mustafa Ergül, Mustafa Bircan, Baki Kılıçarslan (Büyük), Kerim Çetin,

Ahmet Yalçın, Alim Güçlü, İsa Özel, İbrahim Oğuz, Hüseyin Turan, Hüsem Aslan isimli hemşerilerimizin evlerinin bulunduğu sokakların düzenlenmesinin yapılması.

- Seki mevkiine 300 tonluk içme suyu ve şebekesinin düzenlenmesi, Seki mevkiinde 120.000 m2 lik alanın parselizasyonun yapılarak yaklaşık yüz hemşerimize satılması, Kasabamızın muhtelif sahalarına 5000 çam ve sedir fidanının dikilmesi, Kuzan'a mini bir futbol sahasının yapılması.

- Belediye önündeki güzel parkımıza oturma salonu yapılması.

- Abdurrezak Bayram'ın evinin yanına bir adet köprü yapılması.

Hizmetleri göreve geldiğimizden bu yana tamamlanarak halkımızın hizmetine sunulmuştur.

GENÇLER HÜCUM

Halis YAZICI

1965 Yılı idi. Muhterem büyüğümüz Sayın Mehmet Özel'in Çetmi'yi ziyareti esnasında akşam vakti ilkokulda bir toplantı olmuştu. O zaman yapılan toplantının amacı neydi fazla hatırlamıyorum. O zaman köyümüz muhtarlıkla yönetiliyordu. Mehmet amcamız halkın müsaadesini alıp Çetmililerle yaptığı sohbette şöyle bir tavsiyede bulundu:

"Sayın büyüklerim ve küçük kardeşlerim ve sevgili gençler, köyümüze muhtar seçiyorsunuz. Fakat evirip çevirip yaşlılardan seçiyorsunuz. Hâlbuki yaşlılarımız askerlik haricinde dışarı çıkmamışlar. Çok ender görülen bazıları üzümünü pekmezini satmak için eşekle katırla giderek sadece Karaman'ı görmüş."

Bazıları birkaç yılda bir sadece Konya'yı görmüş. Birçokları herhangi bir iş için Hadim ve Taşkent'i görmüş. Bu büyüklerimiz hangi resmi daireye varıp da benim köyümün şu şu meseleleri var diyebilir? Ama bizim gençlerimiz Ankara, İstanbul, İzmir ve Antalya gibi büyük şehirlerimizde gezip dolaşıyor, çalışıp geliyor. Bunlar hangi resmi dairenin kapısını çalamaz? Çalar ve hizmeti de ister. Yaşlı amcalarımızı küçümsemiyorum. Artık gençlerimize salahiyyet verin. Muhtarı onlardan seçin." demişti.

Yıllar önce yapılan bu konuşmayı örnek olarak verdim. Dergimizden bahsetmek istiyorum, Çetmi'nin Sesi. Burada bir "ses" kelimesi geçiyor. Yani bir ses var; bu ses nereden geliyor?

Dergimiz bu sesi birilerinden alıp halka duyuruyor. Kimden alıyor? Din âlimlerimiz, hekimlerimiz, öğretmenlerimiz, subay astsubaylarımız, ziraatçılarımız, mimar ve mühendislerimiz, yazarlarımız, araştırmacılarımız, iş adamlarımız, senaristlerimiz, şairlerimiz, ozanlarımız, sanatçılarımız daha nelerimiz nelerimiz var. Bana göre neyimiz yok ileride meydana çıkar. Âlimlerimiz din hizmeti, hekimlerimiz hemşirelerimiz sağlık hizmeti gibi saydığım herkes kendi dalında bizlere çok çok hizmetler veriyor. Benim öncelikle yüce Allah'tan dileğim bunlar fire vermesin. Çünkü *(bana göre dedim, yanılırsam bağışlayın)* yerlerine geçecek birileri yok. Çetmi'nin Sesi'nde hep aynı şahıslar, hep aynı şahıslar. Başkalarını kapak yazılarından başlayıp son satırına kadar okuyorum, kendi yazılarımı isteksiz okuyorum. Çünkü eskidim de ondan. Bir türkü dinleriz, ceviz oynamaya geldim. Yeni bir ozan çıkar dokunur sazın teline. Yeni bestelenmiş sözler söyler.. Birkaç kelam; alkışlar, bir daha, bir daha alkış.. Bir imam efendinin bir hoca dostu gelir. Ona hürmeten buyurun hocam namazı siz kıldırın der. Misafir imam namazı kıldırır hoş olur. Bir değişiklik olur.

Lafı fazla uzatmama gerek yok. İşte benim derdim Çetmi'nin Sesi'ne hemen hemen aynı sesler geliyor. Yok; değişik ses yok. Gençlere söylüyorum, eskilerin hayatının garantisi yok. Çetmi'nin Sesi'nde stajyer görmek isteriz. Değişik olan bir şey varsa emek veren dergimizi tertipleyen organize eden kardeşlerimiz birkaç kez değişti. Onlar ne yapsın? Çok meşakkat çekiyorlar, çok yorgun düşüyorlar bize hizmet etmek için her türlü fedakârlığı yapıyorlar. Yazı sıkıntısı çekiyorlar. Bir satır yazı alabilmek için kapı kapı dolaşıp evlerimize kadar geliyorlar.

Ben şahsen utanıyorum, üzülüyorum. Kardeşlerimiz yazı konusunda çok sıkıntı çekiyorlar; derginin bir yayınlanma zamanı var yetişmesi lazım. Üç beş gün zaman geçerse hemen eleştiriyoruz. Onları hiç affetmiyoruz. Dergi özeleştiriyorlar başka ne yapılabilir? Yazı gelmiyor ki? Yazdığımız iki satırı evimizden alıyorlar. Buna rağmen dergimizi evimize kadar getiriyorlar. Bunu yapmayalım. Bir dosya kâğıdını bir tükenmez kalemı yarım saat bir saat zamanı esirgemeyelim.

Yazarlarımız, araştırmacılarımız, dinimizden tutun maddi manevi geçmişimizi geleceğimizi Çetmi'nin Sesi aracılığı ile öğretiyorlar. Çetmi'nin Sesi'ni seslendirelim.

Bizim dinimizde ecdatla övünmek yok deniliyor. Bendeniz Hatip Hocalardanım. Utanmadan söyleyebildim. Hatip hoca derin bir âlim. Fakat onu andıracak bir eser kalmadı. Bu bir örnek: Bir tek amcam Ahmet Yazıcı var. Allah gecinden versin o da giderse ocak kör kaldı demek. Son sözüm; gençler, Çetmi'nin Sesi'ne hücum...

İNSANLARDA "YARIN" ENDİŞESİ

07 Kasım 2008 Cuma

Dün başkaydı, bugün başka ve yarın daha başka olacak. Her günümüzü yeniden doğarak inşa etmeliyiz. **Merhum Akif İnan**'ın dizelerinde terennüm ettiği gibi **"Göl kenarında nehirler düşlemeliyiz."** İçimizde biriken pozitif enerjiyi harekete geçirerek özgüven içinde yarınımızı kurmanın yollarını aramalıyız. Dün bugünümüzü planlamıştı, bugün de yarını. Nesillerin yetişmesi, değişmesi neredeyse yüzyılı buluyor. İnsan yetiştirmek buğday ekip de bir yıl dolmadan hasat etmeye benzemiyor. O halde önce halimizi değerlendirmeye işe başlarken iyi niyet, düzgün plan, sağlam hedef, doğru yöntem, çok çalışma yanında azim ve irade ile başarıya ulaşırız.

Eski alışkanlıklarımızın çatlayıp yıkıldığı bir yer ve zaman üzerinde yaşıyoruz. İnsanlar arası ilişkilerimiz değişti. Akrafa, eş-dost, konu-komşu bağları çok zayıfladı. **Yeni çağdaş bir yaşam kültürü ile kocaman lüks evlerde oturuyoruz, misafir odalarındaki koltuklar aşınmadan, sehpa yerinden kıpırdamadan bayramdan bayrama neredeyse resmikapullere dönen bir ağırlama ile günler gelip geçiyor.** Otomobiller de ha keza öyle. Şahsın özel otosu evet sadece şahıslara hizmet eder konumda seyrediyor. Bu hızlı ve münferitleşen hayat daha nereye kadar devam edecek, akl-ı selim düşünenler nerede? Yani herkes memnun mu bu hayattan? **Yarın akıbetimiz ne olacak diye endişe ediyor muyuz?**

Sosyal bir canlı olan insan, elbette tek başına bu dünyayı, bu gidişatı değiştirmeye gücü yetmez. Öyleyse bu hayatı beraber

değiştirmeliyiz. Ortak hayaller kurup ortak rüyalar görmeliyiz. Aynı havayı soluyan aynı gaye etrafında biriken kişiler olarak insanların kafalarına tohumları serpe serpe yolumuzu açacağız. Ekilen tohumların yeşerdiğini biz görmesek de onun ecir ve sevabı bizi bulacaktır. **Mümbit topraklara atılan tohumların bereketli yağmurlarla dolu dolu başaklara dönüştüğü gibi insana dair emeğimiz asla boşa gitmeyecektir.**

Kalem ve sözün gücünü hepimiz kabul ederiz. Hatta bazen kalem kılıçtan bile keskin olur. Bir tek söz, bir mısra, çarpıcı-sarsıcı bir slogan toplumu harekete geçirmesi bakımından motor gücü olabilir. Divan şiirinin bir yerinde denir ki: **"Sözden daha kıymetli bir şey olmuş olsaydı Allah yeryüzüne onu göndermez miydi?"** Sözün etkileyici gücüne inanarak dünyaya dair bir şeyler söylerken biraz da cüretkâr olmamız gerektiği kanaatindeyim. Toplumda var olan yarın endişelerine derman olacak keskin sözlere de ihtiyacımız var.

Yarın endişesinin gidermede iyinin, güzelin, doğrunun, hakkın ve adil olanın müdafii olmak gibi bir sorumluluğumuz var.

ÇETMİLİ

Şeref Çilek

Çetmili olmak, Çetmi toprağının herhangi bir yerinde doğmakla başlar. Doktor, ebe, hemşire karşılamaz bahtı karayı. Yıllar sonra varlığını öğrenir

o sağlık görevlilerinin. Bir yayla olabilir doğum yeri; Mesela Akmunar, Güneymunar, Musagölü, Yellibel, Köşürelık, Çakıllı, Yarışalanı, Sığınçukuru, Dikmen... Çetmi'nin başka yörelerinden, Gökseki, Sığındı, Asarcık gibi yerlerde doğan Çetmili şanslıdır diğerine göre. Hele köy evinde Sarıgelin, Gonyalı (Allah Rahmet Eylesin) gibi bir ebenin nezaretinde gözünü açan, süper şanslıdır.

Bebek Çetmili, doğduğu gün başlamıştır çile çekmeye. Tanımaz öyle biberon, emzik, mama gibi nesneleri. Bebek arabası, puset gibi araçların hayalini bile kuramaz. Hobuç olduğu anasının sırtında yapar bütün gezinti ve seyahatini. Anasının arkasında uzun sefere çıktığı zaman yerini paylaşır azık torbası ya da benzeri yükü. Ekin biçmek harman kaldırmak gibi yatılı bir iş başında geceliyorsa aile, yatağı iki ağaç arasına

Köy evinde geceliyorsa, marangozun yaptığı kolayca sallanan, ellerini uzattığı zaman oynayabileceği bocukları olan beşiktir. Belenmiş halde ki çocuk kendi çabası ile kalkamaz yattığı beşikten. Öyle uyduruk bir beşik değil, tuvalet dâhil her türlü ihtiyaç düşünülmüş.

Kendi ayakları üstüne kalktığı (dik durduğu) ilk adımını attığı yer, ya ekin biçilmiş anızlı tarla ya da tezeklerin arasındır. Ayakkabı terlik gibi giyeceği şimdilik yok. Kısa süre sonra, yazın ayaklarını yakıp kavuran, kışın buz donduran Uğur veya Çağlayan, Ermenek marka lastik pabuçları olacağı için yürümeyi bir an önce öğrenmesi gerekir. Yürümeyi öğrendiği, kendisine söyleneni anladığı gün işi hazırdır. Öyle çocukluğunu yaşamak yok. Her yaştan insanın kendine uygun yapabileceği bir iş bulunur Çetmi de. Çoğunlukla, oturduğu yerden kardeşini dindirmekle başlar işine. Biraz büyüyünce kardeşini hoboç ederek gezdirir. Daha sonra tarlada, bahçede su doldurmaya gönderilir. "Senin suyun tatlı oluyor, şeker mi atıyorsun" diyerek onurlandırır, heveslendirir büyükleri.

Obada ilki torbası omzunda, tuz çanağı elinde sağılacak keçileri bulur getirir anasına, tutar keçinin başını sağılana kadar. Anası ile sürü içinde dağa gitmek isteyen oğlakları yakalar, koyar çelkiye. Bu işin ödülü, yoka ekmeğe dürülmüş kaymak veya tuzsuz tereyağıdır. Sıradaki iş sığır gütmektir. Önceleri akraba veya komşularından kendinden uslu birinin yanında stajyer olarak başlar işine. Sığırlar önünde, değneği elinde, azığını beline kuşanmış olarak aheste aheste yol alır dün aklına koyduğu otlu yere doğru. Yeni başladığı zaman iş yeri; Seki, Eşekyatağı, Gızılgayanındibi. Daha sonra Öküzgorusu, Yağardıçalanı, Yanıkgüney, Bozdağ olacaktır. Yayladan saman çekmekte stajyer olarak başlanan işlerdendir: Önceleri usta birinin nezaretinde başlar yeni işine. Yıkılan eşeği yükletecek güce kuvvete eriştiği zaman kafiye başkanı olur. İki gündüz bir gece, sefer yapar harman olan yayladan köye. Yaklaşık otuz kilometre yol yürür günde. Bir otuz kilometre de eşek ya da katır sırtında gider, etti altmış kilometre. Dile kolay...

Okul çağına gelen çocuk, okul sezonun da part-time çalışır. Baharda ve günde okulda ikinci vakti dersi biter. Ana-baba hangi bahçe de hangi bağ da ise, orayı bulur çocuk. Gücünü enerjisini mutlaka sonuna kadar harcar. Kışın okulun öğle paydosunda ahırdaki hayvanları sular, altlarını kürür, kendi kişisel ihtiyaçlarını görür, öğleden sonra dersine geri döner. Yaz tatili başladığı zaman köy evinde yatmaya hasret kalır. Güneş altında uzun süre kalmaktan yanaklarının, kulaklarının derisi kavlar. Saçlarının içinden kayan ter damlaları toz ile karışarak yollar oluşturur yüzünde. Dudakları susuzluktan kurur, çatlar. Çatlamış dudak acısından gülmek bile acı verir garibe. Yaylalarda sığır güder, davar güder, ekin biçer, ot biçer, sap çeker, düğün sürer. Bunca çaba içinde gün ne zaman bitmiş, vakit nasıl geçmiş anlamaz. Akşama doğru bitkin düşer, yemeğini bile yiyemeden oturduğu yerde kaşık elinde uyur. Yatağı saman veya sap üzerine serilmiş kıldan dokunan harar veya çuvaldır. Harar çuvaldır ama onun için en kaliteli ortopedik yataktan

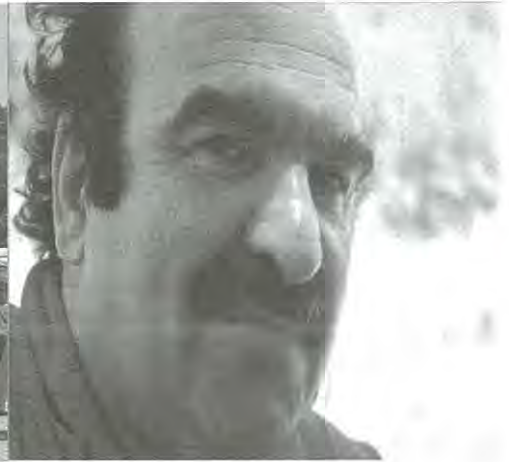
rahattir. Oyuncak satın alınan bir eşya değildir Çetmili için. Oyunağını kendisi yapar ve kullanır. Oyuncaklar mevsime göre farklılık gösterir. Kışın güneşli günlerde damlarda gatır döndürür. Şaklatır gatırın ipini, Alanya'ya ilimona portakala gider gelir hayalinde. Yarıştırır gatırını arkadaşlarınıninkilerle. Ağaçtan yapılmış iplik makarasını keser döndürevik yapar. Talaştan yel değirmeni, fırıldak yapar. Güzün bağ gilimesinden teker örer kendine. Ter içinde kalmış şekilde koşar tekerleğin peşinden, yarış yapar arkadaşlarıyla. Güneşli sırtı ve pancardan araba yaparak gösterir ustalığını. Çocuk parkları oyun alanları da yoktur. Kurtlardamı gibi birbirine bitişik damlar, susalar en güzel oyun alanlarıdır onun için. Kaçak, saklambaç, sağlama, hakibaba, topak

Oyunları, en çok oynadığı oyunlardır. Dam da oynarken evin sahibinin çıkıp kovalaması yeni bir oyun, yeni bir eğlence olur. Güz gecelerinde oynanan Deketik sadece hoşça vakit geçirilen eğlence değildir, ekonomik getirisi de vardır. Kuru üzüm, ceviz, arpa, buğday hatta para bile kazanılan bir oyun. Bütün yiyip içtiği tamamen yerlidir. Çetmi'de yetişen tarım ürünlerinden oluşur. Elma, armut, üzüm, ceviz, erik, ayva gibi meyvelerin her birinin birkaç çeşidi bulunur.

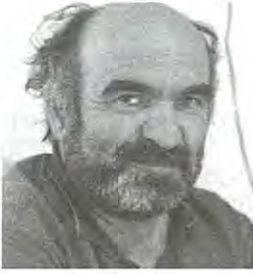
Bu meyvelerin işlenmiş hali; kürü üzüm, pekmez, elma armut kurusu (kak) kışlık gıdalardandır. Boz armut kurusunun öğütülmüşünden yapılan döğmeli eğmek ile arpa ekmeği unutulmaya en yakın Çetmi yiyeceği; Tahranası, ilanburçağı yemek, tomatalı kömbe, selem gatmeri hamur işi (börek) ve ekmek havlası, un havlası, gavıt övmesi de tatlı olarak başka yerde bulunmayan Çetmi'ye özgü yiyeceklerdir.

İlkokulu bitiren Çetmili, bir kış Kuran öğrenir camii hocasından. Sezon sonunda camii de hatim duası yapılır. Hatim yapan çocuğa aile büyükleri bağ, bahçe, tarla armağan eder. Artık Çetmili kendini, yumurtasını kırıp dışarı çıkacak civciv gibi hissetmektedir. Kabuk dar, ortam havasız ve sıkıcıdır. Çetmi'nin dışına çıkmak şehir hayatı ile tanışmak istemektedir. Kendinden bir iki yaş büyükleri boğazı öteye gitmiş, konuşması, kıyafeti, davranışı değişmiş, daha iyi bir hayatı keşfetmiş olarak görmektedir. Onlara imrenmekte, konuşmalarını hayran hayran dinlemektedir. Kararını vermiştir. Onu kimse tutamaz, hiçbir güç, hiçbir engel durduramaz.

Allah yardımcın olsun Çetmili... Yolun, gözün, gölün, bahtın, zihninin, yüreğin, elin açık olsun. Âmin...

GURBETTEKİ ÇİÇEK

Nurettin Özel

Nerden geldi nasıl geldi bilmem, tren yolunun tam tünele girdiği yerde yabani papatyalar arasında bir hanımeli çiçeği vardı...

Tek başına orada durmuş, sağa sola bakınıyor, kimseleri göremeyince başlıyordu ağlamaya. Deve dikenini, beyaz papatya, sarıpapatya sakar yonca etrafta kim varsa geldiler onu konuşturup rahatlamak için. Ama o hiç konuşmuyordu, ağlıyordu sadece... Sonra kara tren geçti tepesinden dumanlar saçarak. Bütün çiçekler yapraklarını kapadılar trenin bıraktığı o kirli havadan etkilenmemek için.

Aradan zaman geçip tirenin bıraktığı kirli hava bulutlara doğru yükselince tekrar açtılar yapraklarını, hanımeli ne baktılar bütün yaprakları sim siyahtı. Ve o kirli dumanların üzerinde bıraktığı kirden pastan habersiz habire ağlamaya devam ediyordu.

Yaşlı deve dikenini yanaştı yanına. Omzuna elini koyup bak dedi babacan bir tavırla, tiren geçer iken yapraklarını kapayıp nefesini tutmalısın değilse buradan günde sekiz tren geçer sen o sekizinin de dumanını yutarsan bir ay bile yaşayamaz ölürsün biz bile bu havaya alışık olduğumuz halde zor dayanıyoruz kaldı ki sen kibar ve nazik bir hanımelisin diye nasihat etti.

Dediklerinden hiç bir şey anlamamış gibi yüzüne bakan hanımeline bakarak aynaya bakmak ister misin, aynaya bakarsan dediklerimin ciddiyetini daha iyi kavrarısın

dedi yaşlı deve dikenini.

Ayna var mı ki diye sordu hanımeli. Yaşlı deve dikenini dağ başında yaşıyoruz buralarda kimse gelip senin yüzüne bakmaz, onun için ayna şart değilse kendi kendinin nasıl bir şey olduğunu görmeden ölür gidersin diyerek çıkardı cebinden aynayı ve uzattı hanımeline.

Hanımeli aynaya bakıp da kendi yüzünü görünce birden paniğe kapıldı. Aman Allah'ım bu ben miyim diyerek...

Evet, sensin dedi deve dikenini, şimdi anladın mı demek istediğimi diye ekledi peşinden.

Sonra sarıpapatya ile sakar yoncada geldi yanına, hanımelinin o halini görünce çok güldüler. Hanımeli ise hala kendine bakıyordu...

Buralarda bir su yok mu yüzümü yıkamak istiyorum diye sordu onlara, yüzümü yıkamak istiyorum bu halimle duramam diye ekledi peşinden. Onlar hayır yok dediler koro halinde.

Peki, bahçıvan ne zaman gelir diye sordu tekrar, yaşlı deve dikenini hariç sarıpapatya ve sakar yonca güldü onun bu sorusuna.

Sonra kısa bir sessizlik oldu. Niye güldüklerini anlamamıştı hanımeli. Yaşlı deve dikenini sanki neden güldüklerini açıklarcasına. Bizim buralarda bahçıvan olmaz biz kır çiçekleriyiz, kendi başımıza doğar kendi başımıza kurur ölüp gideriz diye konuştu üzgün olarak.

Peki, ben yüzümü nerede yıkayacağım diye sordu hanımeli.

Merak etme dedi yaşlı deve dikenini gökyüzünde bulutlar dolaşüyor yakında yağmur yağacak, o zaman bol bol yüzünü yıkarsın, hatta içersin bile.

Hanımeli bu haberi hiç sevmemişti, nasıl yaşayabilirdi bu susuz bahçivansız yerde, üstelik bir başına, yanında bir hanımeli daha olsaydı onunla dertleşirdi hiç olmazsa, ama bu kaba saba kır çiçekleri ile nasıl iletişim kurabilirdi ki.

Onlara geldiği yerden memleketinden bahsetsem diye geçirdi içinden. Ama anlamazlardı, bilemezlerdi her sabah yanına şarkı söyleyerek gelen bahçıvanı, küçük hanımın gelip üzerlerine eğilerek ciğerlerine kadar kokularını içine çektiğini. Onların tek bildiği kara tiren. Tiren gelirken yapraklarını kapayacaksın, geçtikten sonrada açacaksın... Daha fazla kendimi zorlamanın gereği yok, bu kaba saba çiçeklerle ben dost olamam diye geçirdi içinden sonra uzattı yaşlı deve dikeninin aynasını.

Deve dikenini onun içinden geçenleri okumuş gibi, sende kalsın senin daha çok ihtiyacın olmalı diye almadı aynayı. Hanımeli teşekkür ederim diye eğilerek bildirdi memnuniyetini. Bir şey değil dedi yaşlı deve dikenini, önemli olan senin mutluluğun.

Sonra çekip gitti kır çiçekleri yerlerine, hanımeli bir başına kala kaldı oracıkta. Yaramaz bir çocuk koparmıştı onu, elinde taşıdı uzun süre, hiç şikâyeti yoktu bundan muhtemelen annesine ya da bir arkadaşına götürecekti o da alıp bir vazoya koyacak bir müddet sevip kokladıktan sonra kuruyacak ve çöpe atacaklardı, bunu biliyordu ama en azından insanların işine yaramış, insanlara faydalı olmuş olacaktı, bu ise çok güzel duyuydu. İnsanlara faydalı olmak...

Ama o ne yaptı tirenin penceresinden fırlatıp atıverdi, nerdeyse tirenin demir tekerlekleri altında ezilecekti ki bir rüzgâr alıp buraya şimdiki olduğu yere tam tünelin girişindeki yamaca götürdü onu...

Sonra malum kurudu tohumu düştü toprağa. Topraksa çok vefalı bir dost... Uzunca kıştan ve dondurucu soğuklardan sonra baharın belirtileri ile birlikte geri gönderdi yeryüzüne...

Birden gökyüzünde bulutlar sanki birbirini kovalarcasına hızlı, hızlı koşmaya başladılar... Koşuyorlardı bir birinin peşinden...

Umutsuzca bulutlara baktı hanımeli çiçeği, başka yerlerde çok daha fazla suya ihtiyacı olanlar olmalı diye geçirdi içinden.

Vagonun birinin penceresinden bir çocuk tanıdı onu anne bak Hanımeli diye gösterdi annesine.

Annesi büyük bir şaşkınlıkla baktı hanımeline, ne işi var burada bu çiçeğin dercesine. Sonra çocuk el sallayarak uzaklaştı gitti tirenle.

Öyle ya tamamı sudan oluşan gövdelerini hemen yeryüzüne bırakıvermek varken, niye başka yerlere taşısınlar ki.

Tiren sesi duyuldu birden bütün çiçekler seslendiler birbirlerine yapraklarınızı kapatın tiren geliyor diye...

Hanımeliinden başka herkes kapattı yapraklarını. Hanımeli çiçeği inadına açtı ve o tirenin bitmek tükenmek bilmeyen vagonları geçene kadar...

Hanımeli çiçeğini de el salladı ona hatta bu el sallamayı o kadar abartmış olacak ki kır çiçekleri onun bu halini görüp kafayı üşüttü galiba diye geçirdiler içlerinden.

Kendisine bakarak kakhahalarla gülen kır çiçeklerinin sesiyle kendine geldi hanımeli çiçeği, utandı birden ve sonra ağlamaya başladı birden... Gözyaşları ile sim siyah damlacıklar dökülüyordu yere...

Sonra yaşlı deve dikenini geldi yanına. Oturdu küçük bir taşın üzerine.

Bana bak soylu ve asil hanımeli çiçeği diye başladı söze. Sonra devam etti. Hayatımda hiç soylu bir deve dikenini olmadım, benim dedemin dedesi de kırlarda büyümüş... Onun için soyluluk, asillik nedir bilmem... Bilmediğim içinde ne kadar değerli şeyler kaybettiğini bilmiyorum.

Ama bildiğim bir şey varsa artık bulunduğun ortama göre hayatını düzene koymak gerektiği... Kendine yeni dostlar seçmelisin... Fakirlik ve yoksul kır çiçeklerinin de siz asiller gibi yüreği gözü, kulağı, komik olaylar karşısında atacak kahkahası, yeri geldiğinde konuşacak sözü vardır... Diye bitirdi sözünü. Diğer kır çiçeklerinin hepsi tek sıra olmuş, deve dikenini ile hanımelinin konuşmasını dinliyordu... Kısa bir sessizlikten sonra devam etti yaşlı

deve dikenini.

Buradaki kır çiçeklerini hakir görme, onların hepsi seni seviyor, sende onları sevmeye çalış. Değilse tek başına kalırsın bu dağın yamacında. Yine bir sessizlik oldu sonra bir kelebek geldi yaşlı deve dikeninin üzerine konmak için. Deve dikenini hiç sırası sevgili kelebek, git rahat bırak bizi deyince kelebek şaşırıp ne oldu buna der gibi diğer kır çiçeklerine baktı. Papatya sus işareti yapınca hemen uzaklaştı oradan...

Yaşlı deve dikenini devam etti sözüne. Sen sevmeyen sende sevilmezsin, sen birine selam vermezsen sana da vermezler, sen birinin hatırlarını sormazsan seninde sormazlar. Kendini beğenmişliği kibiri bırak, etrafında binlerce kır çiçeği var onlarla dost olmaya çalış... Derken gökten bir damla düştü yaşlı deve dikeninin tepesine, başını kaldırıp bulutlara baktı... Sonra bütün çiçekler bulutlara baktı. Bir ışık sonra bir gök gürlemesi görüldü gökyüzünde. Şimşek çakmıştı, yaşlı deve dikenini ayağa kalkarak seslenmesine kalmadan yağmur başladı, daha doğrusu yağmur değil doluydu bu nohut büyüklüğünde idi hem de... Herkes sağa sola koşuşturdu ağaç ve taş diplerine sığındılar... Hanımeli çiçeği kaçmak için yaprağını bile kımlıdatmadı. Gökten düşen dolular canını yakıyordu, o kadar hızla ve güçle düşüyorlardı ki, hanımeli bir müddet sonra yapraklarını dik tutamaz oldu... Yaşlı deve dikenini ve diğer kır çiçekleri ona bakıyorlar ve bir taraftan da acıyorlardı. Sonra yağmura çevirdi yağın dolu ve birden bire seller oluştu ortalıkta... Sel yamaçtaki toprağı alıp aşağı doğru götürürken, kendini beğenmiş hanımelinin kökleri yavaş, yavaş açılıyordu...

Yaşlı dev dikeninin içi el vermedi.

Tam devrilip sel sularına karışacakken koşturdu kaptı hanımeli çiçeğini. Getirip koydu büyük taşın dibine. Diğer kır çiçekleri ona yer açtılar. Ve istirahat etmesini sağladılar.

Sakar yonca yine yapmıştı sakarlığını, hanımeli çiçeği bu iyiliği hak etmedi kendini beğenmiş züppe biri için kılımı bile kıpırdatmam. Bizi kır çiçeği diye, üstü başı yırtık sökükle diye hakir gören birinin aramızda yeri olmamalı arkadaşlar diye konuşuyordu sakar yonca. Selin dolunun yorgunluğundan kurtulmuş olan hanımeli çiçeği aynen duyuyordu konuşulanları. Yaşlı deve dikenini hiç cevap vermedi sakar yoncanın konuşmasına, sonra bütün kır çiçekleri sakar yonca gibi düşünmeye başladılar ve hepsi böyle bir çiçek ile aynı yerde bulunamayız diyerek çekip gittiler. En son yaşlı deve dikenini terk etti onu. Tam giderken bütün bunlar olmayabilirdi, eğer yüreğinde birazcık sevgi olsaydı bizi sevebilirdin... Hoşça kal asil hanımeli çiçeği kardeş... Diyerek o da yürüdü karşı büyük taşın dibinde siperlenmiş kır çiçeklerinin yanına.

Hanımeli çiçeği ona bakıyor onun söylediklerini düşünüyordu birden geri döndü yaşlı deve dikenini... Yarın sana ne diye ad takacaklarını biliyor musun? Diye bağırdı hanımeli çiçeğine. Hanımeli çiçeği başını önüne eğdi, cevap vermedi... Yaşlı deve dikenini devam etti bağırmasına. Ben söyleyeyim yabani hanımeli diyecekler sana, kır hanımeli bile diyemeyecekler... Yabani diyecekler... Yabani... O zaman böyle güzel renklerin olmayacak, böyle büyük yaprakların olmayacak, üzerine bir kelebek ya da bir arı konsada onunla dertleşsem diye bekleyeceksin günlerce... Ve sen onca kır çiçeğinin içinde yapa yalnız kalacaksın... Yapa yalnız... Diyerek dönüp devam etti yoluna.

Yağmur durmuş güneş açmıştı artık. Koca vadinin bütün çiçekleri sığındıkları yerlerden çıkmış, güneşin altın renkleri altında sağa sola kahrkahr atarak koşuşturmaya başlamışlardı... Hepsi pür neşe içinde iken Hanımeli çiçeği ise başını önüne eğmiş ağlamaktaydı...

Problem yüreğinde değil böyle yetişmiş olmasıydı onun problemi. Çünkü hep sen zarif bir hanımeli çiçeğisin, rast gele bir bahçe çiçeği ile dost olamazsın, bahçe çiçekleri, kır çiçekleri çok görgüsüzdür kötüdür diye öğretilmişti ona...

Ama burada gördükleri denilenler gibi değildi, en kaba saba deve dikenini bile iki saat kendisine nasihat etmişti... Kim bilir sarıpatatya ya da nergis çiçeğinin daha ne kadar ince ruhları vardır diye düşündü bir müddet... Sonra birden koşturdu vadinin ortasına doğru ve yüksekçe bir yere çıkarak baktı etrafına sonra bağırdı avazının çıktığı kadar.

Hey arkadaşlar, bir dakika beni dinler misiniz? Diye herkes birden durdu ve ona bakarken sakar yonca bağırdı oradan. Ne söyleyeceksin kendini beğenmiş ukala konuş çabuk derken yaşlı deve dikenini bağırdı ona sesini kes sakar yonca. Onun ukala olması bizim ona saygısızlık yapmamızı gerektirmez diyerek. Sonra devam etti hanımeli çiçeği.

Çocukluğumdan beri, kötü ve vahşi kır çiçekleri diye duydum sizi... Ama aranızda karışıp sizleri tanıyınca size karşı büyük bir haksızlık yapıldığını gördüm. Sizler vahşi yâda kötü değilsiniz. Sadece görünümüz biraz zayıf o kadar.

Ama bahçıvanınız olmadan, yılda kökünüzü bir avuç gübre konmadan, hastalıklara karşı ilaçlanmadan, sulanmadan bu zayıf görünümle bile ayakta kalabildiğiniz için sizi kutlamak isterim.

Ayrıca bana karşı olan davranışınız, yardımlarınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum.

Bu konuşmayı yapabilmek sizleri sevdiğimi söyleyebilmek için çok düşündüm. Çok zor geldi sizi kabullenmek, size de zor gelecektir biliyorum. Ama biraz gayret ederseniz sevebilirsiniz...

Ben hepinizi çok seviyorum, artık beni de aranızda almanızı istiyorum... Sevmek ve sevilmek istiyorum.

Çünkü sevgisiz bir yürek kurumuş bir ağaç gibidir. Hiç bir zaman meyve vermez... Der demez büyük bir alkış koptu çiçekler arasında, bir sevinç bir curcuna herkes dans etmeye başlamıştı. En çok sevinen de yaşlı deve dikeniydi... Kenardan olanlara bakarak sakar yoncaya dönüp... Gördün mü yonca kardeş Allah her çiçeğin yüreğine sevgi koymuştur, ona ulaşmak için biraz gayret gerek sadece diyerek oda başladı alkışlamaya.

Sonra yaşlı deve dikeninin yanına geldi hanımeli çiçeği... Deve dikenini dur demeye kalmadan boynuna sarıldı onun. Canı yandı bedenine batan dikenlerden. Sonra güldü... Gülü seven dikenine katlanır diyerek. Ben gül değilim ki dedi deve dikenini ben yaşlı bir deve dikeniyim... Sonra bütün çiçekler gülmeye başladılar. Saatlerce güldüler...

İstanbul 14.07.2005. Perşembe.

BURSA'DAN HABERLER

Hüseyin GÖKGÜN

Merhaba çok değerli hemşerilerim... Hepinizi en kalbi Duygularla selamlıyor. Allah'tan (c.c) sağlık afiyet ve bir hayat boyu huzur diliyorum. Değerli hemşerilerim sizlere Bursa'dan yeni bir haber vererek yazıma başlıyorum. Geçtiğimiz günlerde birkaç arkadaşımızla birlikte Bursa'ya vakfımızın bir temsilciliğini, yani insanların oturup muhabbet edip kaynaşabileceği bir mekân açtık. Öncelikle açtığımız bu yerin vakfımıza ve tüm hemşerilerimize hayırlı olmasını niyaz eder uzun soluklu olmasını temenni ederim. Bu lokali açmaktaki hedefimiz daha yeni projeler geliştirmek ve vakfımıza daha yararlı neler yapabiliriz bunlara birlikte karar vermek amacıyla olduğumuzu bilmenizi isteriz. Sizlerde biliyorsunuz ki birlikten kuvvet doğar.

Günümüz teknolojisi o kadar baş döndürücü hızla ilerliyor. İnsanlar birbirlerinden uzaklaştılar ve duygu yüklü mektupların köyde veya bir başka şehirde oturup bir araya gelmenin yerini artık kısaca yazılan mailler arkadaşlarla ve ya ailemizle sılayı rahim yapmanın yerini pembe diziler güçlü aksiyon dolu Holiwod yapımları aldı.

İnsanlar kendilerini kalabalık ortamlarda yalnızlığa bıraktı artık. Yarışma programlarında kimin ne kadar kazandığı, varmısın yokmusun sorusuna verdiği cevap ve ya kim kimi eler merakı artık bizi ekranlara kilitleyemiyor. Biz Bursa'daki Çetmililer olarak lokalimizdeki Çetmi muhabbetine arkadaşlık sevgilerine kilitlendik. Biz bu teknolojiye inat bir arada birlikte ve hep sevenlerimize sevdiklerimize daha yakın olmak amacı içindeyiz.

Lokalimize Çetmililerin yüzde doksanı üye oldu. Lokali açma yününde her şeyi göze alan ve bütün engelleri aşan bize bir bardak sıcak çayın yanında bir oda dolusu Çetmi özlemi arkadaşlık sevgisi ikram eden Bursa'daki hemşerilerime onların şahsında bütün hemşerilerime gönülden teşekkür ederim.

Şimdi de sizlere kumbaralarla ilgili bilgileri aktarmak istiyorum. Değerli hemşerilerim hepinizin bildiği gibi vakfımıza bundan 5-6 ay önce Bursalı birkaç değerli arkadaşımızla birlikte 450 adet civarında kumbara kazandırmıştık.

Belki o zaman sadece birer boş cam kutuydu ama şimdi kumbaraların değerini daha iyi anlayabiliriz. Çünkü daha emanet edileli 3 ay bile olmayan bir kumbarayı 01.01.2009 tarihinde kumbara gözetim ve emanetleri toplama komisyonu ile birlikte kumbarayı açtık. Ve içinden çıkan para hepimizi çok şaşırttı bi kadarda heyecanlandırdı. Kumbaramızdan 97 Ytl 60 Krş. parayı vakfımızın bağış makbuzu ile tutanaklara kaydettik. Ama en önemlisi kumbaranın emanetçisi Bursa'da benim oturduğum semtte bir marketti (kırbaşlar gıda) inanın o insan Çetmi'ye hiç gitmemiş adını bile sadece kumbaranın üzerinde okumuş ve tamamen bizim iyi niyetimize güvenerek emaneti kabul etmiş ve vakfımıza destek olma yönünde mesafe kaydetmiş icraat olarak da bunu göstermiştir.

Ben şimdi çetminin sesi aracılığıyla bu kardeşimize vakfımızın ve hepinizin adına çok teşekkür eder sağlık ve bol kazançlar dilerim. İnşallah bir dahaki sayıya sizlere daha güzel haberler verme dileğiyle hepinizi saygı sevgiyle selamlıyor sağlık afiyetler dilerim Allaha emanet olun. Hoşça kalın.

TELLAL

Veysel Boz

Bir ses duyulur: "Emmiler haa... Duduk duymadık demeyin..."

Bu nara birkaç kez tekrarlanır. Genelde akşamları ve sabahları tellal çağırırdı. Bu ses duyulur duyulmaz evdeki büyüklerimiz hemen "dellal var, dışarı çıkın dinleyin" derlerdi. O esnada kapıya pencereye dama her nereye ise sesi duyacağımız en yakın yere çıkardık. Tüm köylü söylenecekleri dinlerdi.

Emmiler ha, duyduk duymadık demeyin, kulak verin ne diyeceğim,

Yarın herkes yaylaya göçmeden yayla yollarını yapmaya gideceğiz. Her evden bir kişi katılacak, gelmeyenlere ceza verilecek...

Emmiler ha.. Duyduk duymadık demeyin, yarın engayra var. Yayla yolları yapılacak. Kazma, kürek, çekici olan herkes her evden gelecek haa... Duyduk duymadık demeyin"

Bazen çocukluk icabı merakla tellalın yanına varırız. Yakından dinleriz. Rahmetli Göbüdali tellal bitince, yeğen sen kimlerdensin diye çocuklara tek tek sorar. Bana gelince, "sen gök gözlüsün. Boz oğlan Hüseyin'in oğlusun. Yeğenim sen hangisisin derken benim kulaktan yakalar: "Adın ne?"

- "Veysel dayı."

Eşeği soğuk suda mı suladın sıcak suda mı? Diye bir ileri bir geri asılırdı. Bizde öğrendik huyunu bildiğimiz için, "ılık suda sularız" deyince bırakırdı. "Babana selam söyle bakayın" der giderdi. O zamanın şartları öyleydi. Tellallar mahalle mahalle köyü gezerek bağırırlardı. Bilmiyorum bu günün teknolojisi sanırım onların emeklerinin karşılığı olsa gerek. Allah c.c. hepsine gani gani rahmet etsin.

BAHÇE DAMLARI

Niğmetullah UÇAR

Ben çocukken Çetmi bir başka idi
Her mevsim insanlar huzur bulurdu
Güze kadar mekân hep bahçelerdi
Bahçe yakasında oturulurdu

Baharda göçülür yaylaya erken
Köy önü harmanlar kalkana kadar
Köye geçilmezdi geri dönerken
Herkesin bahçede hazır evi var

Bu evler mükemmel yapılmış değil
Üçe üç bir oda önü gölgelik
İçinde yaşayan sanmayın rezil
Biz mutlu yaşırdık stres bilmezdik

Yayla damlarının aynısı kadar
Farkı önündeki gölgeliği idi
İnsanlar içeri yağ, yoğurt katar
Dışarıdaki bölüm gündeliği idi

Gündüz otururlar gece yatarlar
O daracık yerde yemek de pişer
Aile çoksa da hepsi sığarlar
Bazen tepenize bir elma düşer

Bahçe damlarının gölgeliğinde
Kenar köşesinde ateş yanardı
Çocuk belirirdi darı elinde
Korunun üstüne onu atardı

Buz gibi su içer gölgede kalır
Yazın sıcağından hiç bunalmazdık
Harman zamanında dağa çıkılır
Evin kapısına kilit vurmazdık

Harmanlardan sonra geç güze kadar
İnsanlar burada gün geçirirdi
Damların önünde meyveler, havar
Makmararası'nda dutlar yenirdi

Değirmen yanından koruya kadar
Evler sıralıydı yol kenarında
Makmararası'ndan yukarı çıkar
Soğuksuya kadar iki yanında

Gökseki, Çaliçi, Ödebeleni
Gölükçüler yeri, Kuzan dolardı
Yerleştirmek için yerleşmeyi
Ay boğazı ile asarcık vardı

Evler dip dibeydi sesler duyulur
İnekler kapının önünde müler
Herkes bir yerlerden yiyecek bulur
Hayvan da insan da hepsi bir şey yer

Bugün o huzuru bulmak imkânsız
Gönüller değişti zevkler başkadır
Hep zamana uydu canlı ve cansız
Hatırası kalan bahçe yakadır

SEN KÖPEK OLSAN!

M. Salih Bozdağ

Anadolu'da bir köy. Tabii ki bizim köy... O sene kış çok şiddetli geçmiş köylü mallarına verecek saman sıkıntısı çekmekte. Bu yüzden davarlarını henüz dağlar ala karlıyken tuttukları çobana göttürmekte. Çoban köylünün sürüsünü her gün erkenden alır, köyün yakınlarındaki yamaçlarda otlatır. Onca keçi ve koyunun otlayacağı alanlar çok sınırlıdır. Topraklar henüz karla kaplı. Sürü yeşil ağaç yapraklarına, bilhassa meşe ağaçlarına dadanır. Bulabildiğinde karnını doyurmaya çalışır. Çoban yükseklerde kalmış dalları keserek onları beslemeye çalışır. Bu arada aç kurtlar da kıvrınmaktadırlar. Nerdeyse köyün içine inecek milletin malını ahırlardan kapacaklar...

Her semtte olduğu gibi, bizim oturduğumuz semte de haftada bir Pazar kurulur. Kap kacak satanlar, sebze meyve, elbise, yoğurt peynir, tuhafiye malları, nalbur iye, saat satıcıları, oyuncakçılar, hatta sucuk salam ve kuruyemişçiler... O gün için tezgâhlarının başında kendilerinden alışveriş edecek müşterileri karşılarlar.

Bunların içinde adi Çin malı saatleri hakikiymiş gibi pazarlamaya çalışan uyanık tipler, elinde kalmış ve kokmuş balığı "diri diri" naralarıyla tüketmeye çalışanlar, sahte balı ballandıra ballandıra anlatanlar... Böylelerinin gayesi dalavere ile müşterinin parasını kapmak...

...

Bazı gazetelerde yayınlanan kimi haberlerin değil içeriği, başlığı bile besbelli kışkırtma kokan şişirme haber haber.

Adamların işi gücü mukaddes değerlere saygılı insanları adeta ayaklar altına alıp çiğnemek. "Ulema" sözünden ürkerler, "cami"den iğrenirler, "ıçki" den dem vururlar. Har vurup harman savururlar... Bütün gayeleri efendilerine yaranmak milli değerleri tahrip edip kimi odakları tahrik etmek... Sivrisinekler... Onlar da bir acayip yaratıklar. Nereden geldikleri pek belli olmaz.

Ama birden kulağınızın dibinde vınladıkları an anlarsınız ki, etrafınız dalar... Bir yerleriniz kaşınmamışsa henüz saldırıya uğramamışsınız demektir. Tedbir almalısınız. Ama nasıl? Onlar açığınızı yakaladıkları anda kanınızı emeceklerdir. Boylarına postlarına bakmadan bunun için beklerler ve her an ataktadırlar.

...

Hırsız iyi bir gözlemcidir aslında. Her an tetiktedir. Nereyi nasıl soyacak? Nerede kimin açığını yakalayıp tedbirini boşa çıkaracak? Çalmayı düşündüğü şey ne ise, onu elde etmek için planlar yapacak ve bu arada yakalanmayacak. Sonra işine koyulacak. Etrafınızda varlığını sezdiğiniz kaç hırsız var acaba? Elbette bilmez ve tanımazsınız. Ama onlar her an tetiktedirler...Hele hülasa... Lafın kısıası, bizim çobanın sürüsüne bir gün sayıları on onbeşi bulan aç kurtlar hücum eder.

Davarlardan yedi sekiz tanesini telef ederler. Çobanımız bir şey yapamaz. Çaresiz sürüsü ile köye döner. Durumu her gördüğüne anlatır haber verir. Akşam köyün tek kahvesine çağırırlar ve hesap sorarlar. Malları telef olanların canı yandığı için... “Mal canın yongası” ya! Öfkeli dirler. Çobanı alabildiğine sıkıştırırlar. Niye mallarımıza bakmadın? Neden kurtlara yedirdin? Sen ne biçim adamsın? Sürüye sahip çıkamadın... Fala filan derken... Bizim çoban, ona laf yetiştir buna cevap ver, artık dayanamaz patlar:

“Ulan dayı, bu kadar canavara karşı sen köpek olsan ne b.k yiyeceksin?” Der ve çobanlıktan ayrıldığını ilan eder.

Sonra, evet sonra güç bela yine ikna edilip sürüsünün başına döner.

Köylü de çaresizdir, çoban da.

Başka ne yapsınlar ki?

ATIŞMA

Halis Yazıcı

Sevgili dostlar, bizim bir namlı Recep Hasanımız vardı. Çetmi'nin Sesi'nde etkileyici yazılarını okurduk. Mesela bir örnek verelim: Çetmi'ye genel bakış, A'dan Z'ye harikaydı. Tüm okurlarından takdir toplamıştı. Fakat ne hikmettir bilmem ya kendini naza çekti ya da bir ihtimal uyudu. Bendeniz İlkokul çağlarından bu yana manevi kardeşiyim. Bir seslenelim bakalım kardeşimiz uyanır mı?

Neredesin be kardeşim
Uyudun mu Recep Hasan
Benim manevi yoldaşım
Uyan dostum Recep Hasan

Hayal pınarından içer
Zemheride ekin biçer
Zayıf ile sınıf geçer
Tembel bizim Recep Hasan

Cemiyette sesin kısar
Rakibi görünce susar
Adımları tek tek basar
Kostak bizim Recep Hasan

Yüreğinden gitmez korku
Yarasadan yoktur farkı
Sırımlıda kuru sıkı
Atar bizim Recep Hasan

Pınara varır su içmez
Mübarek köprüden geçmez
Kardeş fazla zora gelmez
Hep kaytarır Recep Hasan

Kırık sazın teli gibi
Boz dağların yeli gibi
İlkbaharın seli gibi
Coşar bizim Recep Hasan

İki âlimin soyundan
Bir zerrecik yok huyundan
Malumat ola boyundan
Ketsek bizim Recep Hasan

Vurur Eşref Kolçak gibi
Güzel oynar köçek gibi
Ali Ekber Çiçek gibi
Söyler bizim Recep Hasan

Âşıklar yapar taşlama
Dikkat et hata işleme
Sarıoğlan'da haşlama
Yemez bizim Recep Hasan

Yüzü güler yürek ağlar
Suya düştü hep hayaller
Derdini kaleme söyler
Âşık bizim Recep Hasan

Delilerin zır delisi
Bizim elin serserisi
Külhanın oğlu halisi
Tanıdın mı Recep Hasan

Ahmadılın yokuşları
Mantar sandım kel başları
Âşık Halis'e taşları
Vurur gayrı Recep Hasan

Not: Aziz dostlar kardeşim hakkında ne yazdıysam nazımın geçtiğinden yazdım. Bu kardeşimizin rahatsızlığı vardır. Kendisine cenabı Allah'tan acil şifalar diler kendisine saygılar sunarım.

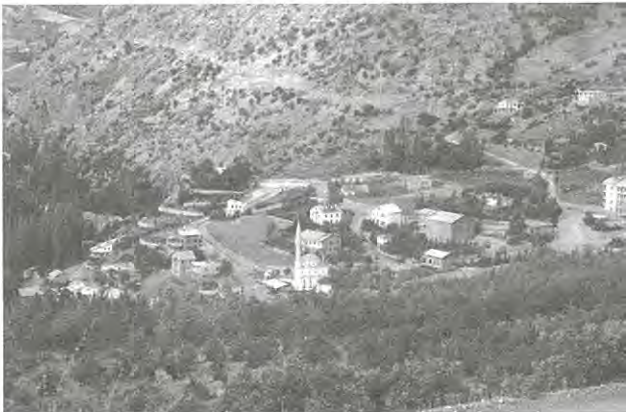
ACI BÜBER

Veysel Boz

Bu gün Ekimin onsekizi. Günlerden Perşembe. Bendenizin sivri fikirleri vardır. Hani derler ya "kırk bacanak bir çavdar sapına yapışmış seyrek düştük" demişler. Öyle bir şey İşte.

Sabahtan benim küçük kızım Fadime nur'u ilköğretim sekizinci sınıfa verip merkez bacanak çingirli Safiye'nin oğlu çingilli Mehmet'in yanına vardık. Orada bir çay içip Sütçülerde oturmakta olan Güssünün Ali'nin Mehmet Ali'nin evine geldik. Bir çayda orada içip sohbet ederken bizim Hamıza bacanak dedi ki, "Acı büber ameliyat olmuş. Burada oğlu Mehmet'in evinde yatıyor" dedi. Bacanağa kalk bizimkiler burada anasıyla (Muhitinin Ayşe) otursunlar biz gidip gelelim dedim. Hemen kalktık benim 73 model kağrı misali giden renoya atlayıp Mehmet'in evine vardık. Selamünaleyküm ev sahibi diye seslendik. Mehmedin annesi bizi kapıda karşıladı. "Buyurun" dedi. Hasta burada mı? Gitti mi? Diye sorduk. Burada dediler buyurun buyurun diyerek içeriye aldılar. Mustafa dayı bizi içerde ayakta karşıladı.

Hoş geldiniz,
Hoş bulduk.

Acı büber kalp ameliyatı olmuş. O ağır halinde evladı yaşındaki bizim gibi misafirleri ayakta karşılıyor ve saygısını gösteriyor. Bu hal bu günlerde kaybolmaya yüz tutan geleneklerimizden. Hoş beş sohbetten sonra Mustafa dayı biraz çocukluğundan bahsetti.

Bizim bağımız yoktu. Bundan dolayı üzüm pekmezimiz olmazdı. Teyzemgilin olurdu. Karda kışta kıyamette teyzemgile hemen hemen gidesim gelirdi. Bitik eski pekmezle bir kavıt yapardı. O kış günü o kavıt öyle tatlı gelirdi ki yemeye doyum olmazdı.

Damda kar kürürken anam rahmetli bir tava helva pişirmiş. Sıcak sıcak tavanın sapından tutup muharinin (Baca) üstüne getirip koydu. Bir yandan kar yağıyor hava soğuk. Sıcak pekmez helvasının üstü tereyağlı mis gibi tütüyor. Birer ağaç kaşık kapıyoruz kardeşlerimizle hepimiz yiyoruz. O helva öyle tatlı ve öyle lezzetliydi ki sorma. Bu gün yediğimiz hiçbir yiyecekte bu lezzet ve tadı bulamayız. Karı kürüdüğümüz zaman sokaklar karla dolardı. Damdan dama karların üstünden geçerdik.

Bir gün teyzemgile gittik. Bizi davet etmişlerdi. Pelit (meşe) giliğini ocakta pişirip yedik. Yoktu başka bir şey. Misafire ikram pelit giliği. Onlar bize gelirlerdi. Bizim derede yerimiz vardı. Tomatamız (patates) bol olurdu ocakta küle gömer pişince yerdik. Misafire külde pişen patates ikram edilirdi. Ama ondaki lezzeti şimdi bir şeyde bulamıyorum...

Mustafa dayı ile sohbetimiz böylece devam etti gitti. Yanından geçmiş olsun dileği ile ayrıldık. Dualar alarak uğurlandık...

Hemşerilerimizi bulundukları yerlerde ziyaret ederek büyüklerimizin yaşadığı hayat hakkında anlattıkları şeylerden dersler çıkarmalı ve onları kendimize örnek almalıyız.

Onları dinlerken kendi hayatımızla anlattıklarını mukayese ederek karşılaştırmalı ve dersler çıkarmalıyız.

İÇİMİZDEN BİRİ MEHMET GÜVEN

Mehmet Güven, köyümüzde Acı Büber olarak bilinen Mustafa Güven'in oğlu. 1972 Antalya doğumlu. İlkokulu ve Kura'an kursunu köyde okudu. Antalya'ya 1988 yılında Keleş dayı ile geldi. Geliş hikâyesi enteresan. Antalya'ya gelecek para pul yok. O ise kaçmayı kafasına koymuş bi kere. Muhtar Hasan ile Kılıçlı Cafer, "Ulan oğlum sen salakmısın, çek git Antalya'ya" Oda hemen hemen köyün bütün gençleri gibi çekip gitmeye karar verir. Yol parasını değirmenci Mustafa verir.

Bundan sonrasını ondan dinleyelim:

"Bir gün sabah erkenden kalktım. Pazar çantasına gömlek ve pantolonumu kattım. Annem erken kalkmış ekmek yapıyordu. Ona, Allah'a ısmarladık Fatma abla" diyerek kapıyı dışarı çıktım. Köyün otobüsüne bindim Baskılı mevkiine kadar geldik. Çamırcı Veli'nin hanımı sen nereye gidiyorsun dedi.

Nihayet Konya'ya geldik. Her yer çok kalabalık bilet nerden alınır bilmem. Bu arada rahmetli keleş dayıyı gördüm. O bana yardımcı oldu. Biletimi aldı otobüse bindim.

Antalya'ya gelince bir yerde indik. Ama nerede indiğimizi bilmiyorum. Meğer biz sigorta kavşağında inmişiz.

Keleş dayının bir çuvalı var. İçi ceviz ve kavurma doluymuş. O çuvalı ben omuzladım. Göçmen kahvesinin oraya kadar geldik. Bizim köylüler çatır çatır okey oynuyorlardı.

Annem babam kendilerinden habersiz kaçtığım için bana küsmüşler.

Ben Topçu Kerim amcam rahmetlinin yanına geldim. O beni bir mobilyacı marangoz yanına kattı. Orada yedi sekiz ay çalıştım. Bir iki ay amcamgilde yattım. Sonra bekâr evine taşındım. Bekâr evinde Kemal, Yakup, Mustafa dayımgiller ile kalıyorum.

Doktor Hasan dayı rahmetlinin 90 gün bekleriz 80 lira alırsız dediği gibi haftalığım beşbinlira. Aldığım para giderlerime yetmiyordu. Baktım ki bu çark böyle dönmeyecek 89'da Kemer'e Mehmet Yıldırım dayımın yanına gittim. İnşaat işlerinde çalışmaya mecbur oldum. Artık her Çetmili gibi ben de ameleciliğe adım atmıştım. Bu arada yıllar gelip geçti askerlik meselesi için 6 sene sonra köye gittim. Bu arada babamgillerle hiç konuşmamıştım.

Köye giderken babam eve katmaz korkusu ile derede indim. Köyden nasıl çıktımsa öylece dönmüştüm. Akşam ezanı sırasında kapıyı çaldım. Annem açtı. Beni tanıyamadı. Babama seslenerek "dışarı bir çık kapıya birisi geldi" dedi. Bu arada ben içeri girdim. Yemek yiyorlarmış. Babam bana bir baktı, ağzındaki lokmayı gevemedi. Adeta dondu kaldı. Elini öptüm. Annem ağlayarak, "a memedim neredesin sen?" dedi. Ese gızı ebem kapıdan girerken "kaçak gelmiş" dedi sarıldılar ağladılar.

Bu arada nasıl haberleri oldu bilmiyorum Tıkır halam, Havva halam, Topçu Ayşe hala bize geldiler. Sabah kalktığım zaman babam oğlum haclığın var mı dedi ve hadime İbrahim Tıkır'ın yanına çalışmaya gitti.

Daha sonra askerliğim geldi. Asker muayenesi oldum. Göğelen çalının tarlası edilecekmiş oranın tarlasını ettim. Bu arada Antalya'ya tekrar çalışmaya geldim ve askere gitmek için köye döndüm.

Askere baskılıdan uğurladılar. Ankara üzerinden Amasya'ya doğru hareket ettik. Askere vardım. Acemi birliğinden sonra köye izne geldim. Ve Kıbrıs'a Topçu olarak dağıtım oldum. Sarioğlan'a vardık. Çorba içeceğiz. Elimi cebime götürdüm babam benden habersiz haclığımı katmış. Kıbrıs'ta 12 aylık askerim arayan soran yok. Bölük komutanı beni çağırdı. "Seni neden arayıp sormuyorlar?" dedi.

Kardeşim Zeki'den mektup geldi. Mektubu geri gönderdim.

Teskeremi almaya yakın beşyüzlira haclık geldi. Onunla köye döndüm.

O zamandan bu zamana hayat devam ediyor.

Bütün hemşerilerime selam ve sevgi ile esenlikler diliyorum.

TARİH

Tarih, bir milletin geçmişte bıraktığı izlerdir. O izler geleceğe yön veren nakışlar taşır bağrında. O nakışlar, içinde bulunduğumuz toplumu ve gelecek nesilleri adeta şekillendirir, kurtarır ya da helak eder. Geçmişini bilmeyenlerin geleceği de yoktur. Tarih, gelecekte yaşanacak olaylara yön ve şekil verir. Tarih, aynı zamanda geçmişten ders alma sanatıdır ki, hatalar varsa gelecekte tekerrür etmesin. Bugün ikide bir Ermeni katliamı gibi pişirilip pişirilip önümüze sunulan kimi yalanlar yanında bizden saklanan gerçeklerde az değildir. Bunlar aydınlanmalı ki önümüzü görebilelim. Yıllarca Abdülhamit Han'ı "Kızıl sultan" diye bize anlatanlar acaba neyi ve neleri gizlemenin peşindeydiler? Hiç düşündük mü? Tarihi yapanlar ve onu yaşayanlar bu dünyadan göçüp gittiler ama şöyle ya da böyle, eserleri iyi ya da kötü bizlere kaldı. Bizler sadece gerçekleri takip ederek tarihi doğru okumalı ve yarınlarımızı ona göre şekillendirmeliyiz. Tarih, milletlerin hafızasıdır. O halde hafızamıza sahip çıkmalı ve onu doğru değerlendirmeliyiz.

Bundan böyle her sayımızda tarih ile alakalı gerçeklerin dile getirildiği yazılara yer vereceğiz: İlk yazımız Ahmet Kabaklı'nın "Kültür Emperyalizmi" isimli eserinden... Okuyucularımızın katkılarını bekliyoruz...

K. Bozdağ

YOK EDİLEN MİLLETİN DİNİ MİRASLARI

"1945'de matbuat umum müdür muavini imzası ile gazetelere şöyle bir tebliğde bulunulur: "Gazetelerinizin son günlerdeki neşriyatı arasında dinden bahis bazı yazı, mütalâa, ima ve temsillere rastlanmaktadır. Bundan sonra din mevzuu üzerinde gerek tarihî gerek temsili ve gerek mütalâa kabilinden her türlü makale, bend, fıkra ve tefrikaların neşrinden tevakkı edilmesi ve başlanmış bu gibi tefrikaların en çok on gün zarfında nihayetlenmesi..."

Kendi zulümlerini, bozgunculuklarını örtmek için geri kalmanın bütün suçunu İslâm Dini'ne yüklettiler. Husûmet tevcih etmek suretiyle ideolojilerini besleme yoluna giderek "Mürteci, gerici, nurcu, inkılâp aleyhtarı, rejim düşmanı" gibi muhayyel düşmanlar icat ettiler.

Uzun seneler İslâm'a hücum etmelerinin sebebi budur. Eğer hücum etmezlerse ideolojilerini inkâr etmiş olurlardı. Azgınlıkları o dereceye varmıştı ki, bir yıldönümünde sokaklarda dolaşan şuursuz sürüler: "Karabaş tecvidini yırttık, parçaladık" diye omuzlarında taşıdıkları kocaman levhalarla Müslüman Türk Milletinin mukaddes kitabını tahkir ve tezyif ettiler.

Cami duvarlarında asılı olan Kâbetullah'a, Beytullah'a ait tablolar toplattırılıyor, parçalanıyor yahut bilinmeyen yerlere götürülüyordu. Bugün bu nefis tabloların hiçbir nam ve nişanı kalmamıştır. Cinayetin programı şöyle idi: Camiler camilikten çıkartılacak, halkevlerine benzetilecekti. Halkevleri camilerin yerine geçecekti. Yani camiler halkevi, halkevleri puthane olacaktı. *"Ben Cumhuriyet neslindenim. Bizim kazada, değil fes, bere ve benzeri, şapkadan başka şeyler örtünmek, sakalı olanların başları açık gezmeleri bile suçtu. Ağır cezaları müstelzim bir suç!"* diyen muharrirler besleniyor, tebrik ediliyorlardı.

Onların azgın devirlerinde Kur'ân diline karşı husumet o kadar ilerlemişti ki camilerde gizli gizli Müslüman çocuklarına namaz sûrelerini okutan hocalar polisler tarafından yakalanıp cürm-i meşhud mahkemelerine sevk olunurdu. Harf kanununa aykırı hareket suçu ile günlerce, a y l a r c a m a h k e m e l e r d e süründürülürdü. Diğer taraftan onların zabıtası, çarşı pazarlarda Kur'ân cüzlerini satanları takip ediyor, eline geçirdiklerini mahkemelere sevk ediyordu. Kütüphane tesisi bahanesiyle Müslüman halktan toplanan dinî kitaplar, kıymetli yazma Kur'ânlar tefsirler yok edildi. Bu eserlerin bir tanesi bile meydanda kalmadı.

Müslümanlar, evlerinde bulunan Kur'ânları, tefsirleri, dinî eserleri, hakayık-ı Kur'â niye ve imaniye-den bahseden risaleleri, polisin eline geçmemek için, zahire ambarlarında, odun depolarında, samanlıklarda saklıyorlardı. Camilerde mihrapların etrafındaki mum şamdanlarının üstünde yazılı *"Maşallah"* yazılarını kazımışlardı. Abideler, çeşmeler üzerindeki âyet-i kerime yazılı mermerler parçalanmıştı. Harbiye Nezareti'nin (şimdiki İstanbul Üniversitesi'nin) kapısındaki Fetih âyet-i kerîmesi yazılı cihan-değer kıymeti haiz nefis levha üzerine, siyah ve kırmızı bir taş perde çekilmişti. Camilerde hulefâ-yi râşidin isimlerini havi levhalar indirilmiş, şuraya buraya atılmıştı. Sanki müthiş bir yangın ortalığı kaplamış, sanki bir işgal ordusu memleketi istilâ etmiş gibi, Kur'ân lisanı ile yazılı ne varsa hep, kırılıyor, parçalanıyordu. Âsâr-ı âtika diye bile bırakılmıyordu. Ayasofya Camii'ndeki muazzam ve muhteşem lâf-za-ı Celâl, Hazreti Muhammed ve Hulefa-yi Râşidin levhaları yerlerinden sökülmüş, indirilmiş, Bizans putları meydana çıkarılmış, bu putlara çeki düzen verilmişti. Muhteşem levhaları yok etmek, parçalamak için meçhul semtlere götürmek istenmişlerse de kapılardan çıkarmak mümkün olmadığı için bu cinayeti irtikâba yol bulamamışlar, cihan değer kıymette olan o nadide eserleri, toz toprak içinde mahvolmak için bir kenara atmışlardı. Ayasofya'nın minareleri de yıktırılıyordu. Faks mâbed binasına zarar getireceği için bu şenaati irtikâba başka yol bulamadılar. Birçok camiler camilikten çıkarılmış, hangar haline getirilmiş, ahır olmuş, bezirgânlar satılarak şarab deposu yapılmıştı.

(Ahmet Kabaklı, *Kültür Emperyalizmi*, Sf.96-99)

DERE KENARINDA

Niğmetullah Uçar

Dere kenarında ataşı yaktık
Üstüne çeydanlık koyduk kaynıyor
Korunun üstüne darıyı attık
Pişen bölümleri tam kızarıyor

Alata deresi önümde akar
Bir arıklık su var; balık yaşamaz
Yılanlar, kurbağa, yüzenekler var
İnsanlar bahçede su sulayamaz

Tomatayı söktük bakla topladık
Tencereye kattık koyduk ateşe
Dere kenarında huzur aradık
Geçmiş düşündük gelmişti neşe

Darılar haşlandı tomata pişti
Uzun bakla yerken andım dünleri
Dere nalbayırı bir günüm geçti
Hatırası kaldı dönerken geri

Dünüm böyle idi bugünüm böyle
Bahçeyi sulayan hep başkasıdır
Ben hep yaşıyorum hayalleriyle
Güzel olan taraf anılmasıdır

Cetmi / 20.08.2008

MUSTAFA SEMERCİ'YE

Hacer Bozdağ

O Döşü Havaşının oğluydu
Kimimizin dayısı
Kimimizin amcasıydı
Benim yavrularımın da hem dayısı hem
amcasıydı
O bu fani dünyayla çok şakalaştı

Yüzünden gülücükler hiç gitmez
Kimsenin kalbini kırmaz kıramazdı
Bütün akrabalarına yuvasına
Hele hele anasına hiç kızamazdı

O basit bir ameliyat geçirdi
Zayıf kalbi bunu kaldıramadı
Hepimiz başında ellerini tutup
Çok dualar edip Allaha yalvardık

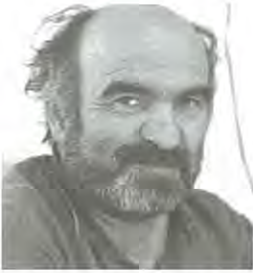
O duymadı bizleri görmedi gözleri
Doktor meğer kesmiş umudu
Sabah namazında aynı anası gibi
Ruhunu teslim etti gülen gözlerinden
Sadece bir damla yas indi

O benim kahrımı çok çekti
Hep elimden tutup destek oldu
Hakkini helal et emmiciğim
Diyemeden aramızdan ayrıldı

Ama ben iyi biliyorum ki
Hakkini çoktan helal etmiştir
Çünkü o benim canım emmimdi
Yani döşü Mustafa ÖMER SEMERCİ'ydi

Seni hiç unutmayacağız
Mekânın cennet
Ruhun şad olsun

İDAMLIK ALİ

Nurettin Özel

Henüz on dokuz yaşlarında bir lise öğrencisiydim,on iki eylül hengamesinde kim olduğunu öğrenemediği-miz birinin dilekçe vererek şikayet etmesi üzerine

İçeri düşmüş,hiç mi ama hiç ilgim ve ilişkim olmadığı halde köy kahvesini silahla taramaktan ve tam yedi masum insanın öldürmekten yargılanıyordum...

Allah'ını,kitabını bilen bir insandım,onun yarattığı karıncayı bile incitmekten çekinirken nasıl olurda elime silah alıp masum insanlara ateş ederdim,nasıl olurda yedi cana kıyardım...

Ama savcı bey kıydın diyordu,üstelik dosyamda savcüyı doğrulayan demirci İbrahim'in oğlu aliyi elinde silahla kahveyi tararken gördüm diyen bir de şikayet dilekçesi vardı.

Şehrin en iyi avukatlarını tuttu babam,tarla tapan ne varsa hepsini saltığa çıkardı,öküz eşek,koyun kuzu ne varsa avukatların parasını ödemek için. çoktan elden çıkmıştı zaten.

Sıkı güvenlik tedbirleri arasında görüldü mahkeme,üç avukat savundu beni. Bense daha önce söylediklerimi tekrar ettim,o gece ben hiç dışarı çıkmadım dedim. Yine de savcı Türk ceza kanununun bilmem kaçınıcı maddesinin kaçınıcı bendine deyip idamını istiyordu

Koğuşa döndüğünde bütün mahkumlar başına toplandılar geçmiş olsun

gardaş mahkemen nasıl geçti diyerek.

Bir bir anlattım mahkemede konuşulanları,sonra herkes sustu birden. Uzunca bir sessizlikten sonra şahit lazım gardaş,eğer baban şahit bulamazsa hükmü giyersin dedi biri.Şahit yok dedim,babam annem kardeşlerim ve Allah'tan başka şahit yok.

Yan ranzanın üzerinde oturan başka biri bir sigara paketi çıkardı ve uzattı yak birader diyerek.

Sağ ol ben kullanmıyorum dedim yakmadım sigarayı.Sonra hapishanenin avlusuna çıktı bütün mahkumlar. Bense yerimden bile kalkamamıştım.

Aklı erdiğinden bu yana gördüğü rüyalar dahil bir bir yaşamım geçti gözünün önünden.

Rahmetli dedem,anne annem, baba annem,genç yaşta kaybettiğim Ağabeyim,abisinin nişanlısı,ilk okul öğretmenim,cami imamı,liseden arkadaşlarım hepsi bir film şeridi gibi tek tek gelip geçtiler gözünün önünden.

Hiç birisiyle bir problemim yoktu,hepsiyle de güzel hatıralarım vardı,

kimsye bir kötülük yapmamıştım o zaman neden bu olay başıma gelmişti, neden bir başkası değil de bendim. çok düşündüm, ama ne kadar düşünürsem düşüneyim bir cevabı yoktu bu sorunun, kim bilir cevabı varsa da Allah'tan başka kimse bilmiyordu koğuşa geleli beri hiç konuşmadan karşımda durup bana bakan yirmi beş yaşlarında genç bir mahkum geldi oturdu yanıma, sonra bir el hissettim omzumda.

Boş ver dedi genç adam, her şey olacağına varır. Bende idamla yargılanıyorum, üstelik tek bir avukatım bile yok..ama ben işin kolayını buldum dedi biraz rahatlamış olarak işin kolayını nedir der gibi yüzüne baktım.

Allah dedi genç adam, hakiminde onun elinde savcıda, suçlu da onun elinde suçsuzda, baktım her şey onun elinde, ben de her şeyi ona havale ettim...

Sende öyle yap diye vurdu omzuma. bırak ne olacaksa olsun, insan çok rahatlıyor değilse bir asılacağını bile bile yaşamak çok zor oluyor.

Senin suçun neydi diye sormuşum birden, gerçi hapis hanede hiçbir mahkuma suçun neydi diye sorulmazmış ama henüz bu kuralı bilmiyordum o da hiç aldırmamıştı zaten.

Boş ver suçumu dedi genç adam, ama ne yazık ki ben senin kadar masum değilim diye mırıldandı yavaşça.

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti konuşmasına,tam bir serseri gibi yaşadım hayatımı,içki kumar,hırsızlık ne ararsan vardı anlayacağın.içeri düşünce gerçeklerle yüz yüze geldim.

İçeri düşünce hayatımdaki tüm problemler çözüldü.

Dışarıda iken göz açıp kapayıncaya kadar geçiveren günler,burada birer ay hükümünde dikildi karşıma,kendimle hesaplaşmak için çok vaktim oldu... hiç birisinde haklı çıkamadığım hesaplaşmalar.

Ve o asi,o pislik adam bu güne kadar geçirmiş olduğu vakit namazlarının kazasını kılıyor şimdi.

Bir buçuk senelik borcum kaldı, Allah'tan tek isteğim onu da ödeyecek kadar mahkemenin uzaması.

Küçükken bende kıldım dedim dedem alıp götürürdü beni,ama dedem öldükten sonra nasıl oldu bilmem koptum her şeyden.

Henüz vakit geçmiş değil dedi genç adam,nefes alıp verdiği müddetçe hiç bir şey için vakit geç sayılmaz diye ekledi sonunda.Ertesi sabah mahkemesi vardı genç adamın,iki gardiyan alıp götürdüler onu,giderken bana döndü dua et dedi.

Bir şeyler söylemek istedim ama sözcükler boğazıma düğümlendi söyleye-medim.

Bir kelime bile çıkmadı ağızımdan ama o anlamıştı. Dönüşünde cezasının kesinleştiği öğre-ndik,temize göndereceğim,bir buçuk yıllık borcum kaldı onu da atıp huzura namaz borcu olmadan gitmek istiyorum diyordu.

Adetmiş idamlık mahkumlar diğer mahkumlardan ayırıyorlarmış,onu da alıp götürdüler,hiç üzgün değildi giderken. Tam kapıdan çıkarken döndü bana baktı hiçbir şey için geç sayılmaz yeter ki niyet et ve başla dedi ve çıkıp gitti.

O akşam geç vakitlere kadar düşündüm,sonra kalkıp lavaboya gittim bir aptes aldım ve koğuşun loş ışığında battaniyemi yere serdim...tam üç günlük kaza namazı kılmıştım ki uykum geldi,alt kattaki ranzama uzandım yavaşça ve çektim battaniyeyi başıma,uyku her şeyi unutturuyordu.

Ertesi sabah erkenden başladım namaz kılmaya,haftada bir aylık kaza edecektim, hesabı öyle yapmıştım.bütün mahkumlar bana bakıp ne oldu buna diyorlardı,ne olduğunu bende bilmiyordum

.Ama bildiğim tek şey vardı,insan çaresiz kalıp ta bütün kapıların yüzüne kapandığı an,kendisini yaratana kayıtsız

şartsız teslim oluyordu ve onun kapısını çalıyordu beni affet diyerek.

Sonra gardiyan geldi kapıya, hafız ziya-retçin var diyerek.

İki gün namaz kıldık ya hemen hafız olmuştuk.

Babamdı gelen, gözündeki yaşlarla tel örgünün arkasında beni bekliyordu.

Avukatlar şahit bulamazsan biz bir şey yapamayız amca demişler. başka avukatlara gitmiş babam kazanamayız amca diyerek kimse almamış benim davayı.

tarlaya müşteri var dedi babam mutlaka bir avukat bulacağım meraklanma sen diyerek teselli etti beni.

Bende onu teselli etmeye çalıştım. Annem ve kız kardeşim börek göndermiş bana, gardiyan sana getirecek dedi babam.

Sonra anons duyuldu ziyaret saati bitmiştir diyerek. Ellerini terde uzunca bana baktı babam sonra, seni kurtaracağım evlat, mutlaka kurtaracağım, Allah masum bir kuluna bu kadar haksızlık yapılmasına izin vermez çünkü diyerek ayrıldı görüşme yerinden.

Babamı ne kadar çok sevdiğimi anladım o an

.Gerçekten namaz kılmak beni rahatlaştırmıştı, özgürken bulamadığım iç huzurunu mahkumken bulmuştum. Hem de idamla yargılanan bir mahkumken.

İkinci, üçüncü, dördüncü hatta beş-inci mahkemede dahil ne suçsuz olduğumu söyleyen bir şahidim vardı ne de beni savunacak tek bir avukat.. Her şeyi Allah'a bırakmışım ve her şeyi ona havale etmişim

ve kaçınılmaz sona doğru yaklaşıyordum

Sonunda yol bitti. hakimler savcının talebini uygun buldu ve temiz yolu açık olmak üzere kestiler cezamı ve kırdılar kalemi.

Gözlerim kararmıştı, kimseyi görmüyordum. İki jandarma kolumdan çekip götürürken babamın sesi çınliyordu kulaklarımda

Allah bu haksızlığa müsaade etmez diye bağııyordu mahkeme koridorlarında. Allah bu haksızlığa müsaade etmez.

Allah bu haksızlığa müsaade eder miydi, etmez miydi bilmiyordum ama ben onun kapısındaıydım, çünkü ondan başka sığınacak bir yerim, ve onun kapısından başka çalacak bir kapım yoktu. içim daralıyordu, hiç uyumadan kaza.

namazlarımı kılmaya devam ettim o gece

Sonra dışarıda iken geçen günlerimi düşündüm, su gibi boşa akıp giden ve bir daha geri gelmeyecek olan günlerimi.

Sabahleyin yine seslendi gardiyan hafız ziyaretçin var diyerek.

Dükkanını yeni açmış bir avukat bulmuş babam, garanti veremem amca oğlunu Görüşürüm suçsuz olduğuna inanırsam davayı alır ve kurtulması için elimden geleni yaparım demiş avukat.

Suçsuz demiş babam , inan ki suçsuz...o gece evden dışarı çıkmadı diye yemin billah etmiş hatta.

Oğlunla görüşmem gerek diye ısrar etmiş avukat.

Peki siz nasıl isterseniz öyle olsun demiş babam

şimdi avukatın gelip benimle görüşüp suçlu olup olmadığı hakkında bir karar vermesini bekliyorduk.

Çok ümitliydi babam,bense yenilgiyi çoktan kabul etmiş ve geri kalan zamanı iyi değerlendirmek istiyordum.

Sonra iki gardiyan geldi beni alıp tek kişilik bir hücreye götürdüler. Dar bir koridorun iki yanına sıralanmış üzerinde küçücük bir penceresi olan tek kişilik hücreler. Açtılar bir demir kapıyı ve itelediler beni içeri.

Sonrada kapıyı kilitleyip gittiler. ayak sesleri iyice uzaklaştıktan sonra koridorun karşı tarafındaki hücreden bir ses yükseldi.

Geçmiş olsun ahabap diyerek. Sesi hemen tanımıştım.daha önce bizim koğuştaki kalan genç adamın sesiydi bu ses. Nasıl ettin kolayladın mı diye seslendim bende.

Kolayladım bitireceğim inşallah dedi.

Burada kible ne taraf diye sordum. Güldü ve Yeter ki yönünü Allah'a dön,her taraf kible diyerek devam etti konuşmasına ,daha senin temizin var temizden kesinleşse bile idam kararı onay için cumhur başkanına gidecek,onun onayı olmadan adamı asmazlar. işi sıkı tutarsan başarırısın diye uyardı beni.

Akşam yemekleri gelmişti,etli sütlü cinsinden yemekler. Kesilecek kurbanlıklar gibiydik, asılmak için besleniyorduk.

Suçsuzdum,masumdum biliyordum ama faydasızdı. çünkü mahkemenin bize inanması için delil gerekiyordu,şahit gerekiyordu.

Bizimse Allah'tan başka ne şahidimiz yoktu.

Uyudun mu diye seslendi genç adam hayır dedim. Bende dedi o da.

Babamı düşünüyordum, kardeşlerimi düşünüyordum,hiç bir şeyden habersiz ağabeylerinin dönmesini bekleyen kardeşlerimiİçimden gelen sesleri dinleyerek bir kible buldum kendime ve namaza durdum,kiblenin doğru olup olmadığı belli değildi,ama Allah'ın huzurunda olduğum belliydi ve kesindi.

Geç vakitlerde saatin var mı diye seslendi genç mahkum.

Yok dedim.sabah namazı vakti diye uyardı beni Sağ ol dedim.

Aradan üç dört saat geçti geçmedi ayak sesleri duyuldu tekrar.gelenler kalaba-lık olmalıydı. Ayak sesleri bize doğru yaklaştı ve benim hücrenin kapısı önünde durdu.

Gelenlerden birisi avukattı,elinde siyah bir çanta,şık bir kıyafet kravat falan kıran tuvalet yani. avukat baktı baktı,sonra geçmiş olsun delikanlı ben senin avukatınım adım Salih seninle konuşmak için geldim dedi.

Gardiyanlar arkada bekliyorlardı. Buyurun dedim.

Seni savunabilmem için beni suçsuz olduğuna inandırman gerekiyor dedi avukat.

O zaman boşuna konuşmanın gereği yok sizi inandırmam mümkün değil diye cevap verdim ona.

Neden böyle ters cevap veriyorsun diye bağırdı bana.savcı ve mahkeme heyetindekileri inandıramadığıma göre sizi de inandıramam, çünkü sizde onlarla aynı okulu okudunuz suçsuz olduğuma inanmak için sizde delil isteyeceksiniz,şahit isteyeceksiniz benimse ailem ve Allah'tan başka şahidim yok dedim gözlerim dolmuştu.

avukat bana baktı baktı ve sonra karar verdi ve davanı alıyorum delikanlı diyerek devam etti sözüne.

Eğer gerçekten suçsuzsan ve suçsuz olduğuna dair tek şahit Allah'ı gösteriyorsan,inana ki o sana şahitlik yapacaktır.

Mutlaka seni savunacak açık bir kapı bırakmıştır,benim görevimse o açık kapıyı

bulmak ve seni savunmak diye bitirdi sözünü.

Sonra,bir ihtiyacın var mı diye sordu babacan bir tavırla.

Yok dedim,omzuma dokundu merak etme kurtulacaksın inşallah diyerek.

demir kapı tekrar kapandı yüzüme. ayak sesleri dar ve uzun koridorda uzaklaşıp giderken gözlerimden iki damla yaşın şakaklarıma doğru indiğini hissettim...uzun bir gecenin sonuna doğru dostum sabah namazı vakti diye seslendi tekrar.tam namazı bitirmiştım ki yine ayak sesleri duyuldu koridordan. Bu sefer ayak sesleri karşı hücrenin önünde durmuştu. Kapı açıldı ve içeriden genç adamı çıkardılar ellerini kelepçelediler.

Vakit tamam mı diye sordu genç adam,gardiyanlar cevap verememişti.

Sonra benim hücrenin penceresinin önüne geldi ve saatini bana uzattı,ölüler için zamanın önemi yok,zaman diriler içindir diyerek.

Gayri ihtiyari saati almış ve donup kalmıştım. Borcunu tamamladın mı diye sordum.

Yirmi iki günlük borçlu gidiyorum diye cevap verdi üzgün bir sesle.

Vaktim olursa senin adına ben tamamlarım dedim ona.

O yüzüme baktı baktı,sonra gülümseyerek namaz borcu başka borca benzemez dostum bu borcu insan ancak kendisi ödeyebilir diyerek ayrıldı hücremin penceresinden.

Sonra koridorun sonuna doğru yürüdüler. Artık onları göremiyordum, ayak sesleri tekrar durdu ve genç adam son kez konuştu.

Hakkını helal et gardaş diyerek.

Helal olsun diye seslendim ona. ve tekrar duyuldu ayak sesleri.

Sabah çorbasını getiren gardiyana sordum,gün doğmadan onu astılar diye cevap verdi.

Son isteği iki rekat namaz kılmak olmuş,müsaade etmişler ve namazını bitirince de onu asmışlar.

Bir gün aynı sonun başıma geleceğini biliyordum ama yapacakta hiçbir şeyim yoktu.

Avukat gelip gideli bir aya yakın zaman geçmişti ama hiçbir haberde çıkmamıştı.

Tam öğle üzeriydi ki tekrar ayak sesleri duyuldu koridordan, yemek için daha vakit vardı,gelenin babam olduğunu düşündüm...

Kapı açıldı avukat karşımdaydı ve yüzü sevinçliydi.

Pul diye bildi sadece pul. Merakla ve telaşla sordum,ne pulu diyerek. Damga pulu dedi avukat,yirmi beş kuruşluk damga pulu.

Meğerse o yıllarda devlet dairesine dilekçe verirken altına yirmi beş kuruşluk bir pul yapıştırmak gerekmiş. Pul yapıştırmazsan dilekçe geçersiz olurmuş.

Ankara'ya Temiz mahkemesine gitmiş avukat. Dava dosyalarının arasında suçsuz olduğuma dair bir ip ucu ararken birde bakmış şikayet dilekçesi pulsuz, pul yapıştırmayı unutmuş adam...

hemen itiraz etmiş avukat ve dava düşmüş...

babamın mahkeme koridorlarında haykıran sesi tekrar çınladı kulaklarımda. Allah masum bir kuluna bu kadar haksızlık yapılmasına müsaade etmez. Allah masum bir kuluna bu kadar haksızlık yapılmasına müsaade etmez...

Bizim ev bayram yerine dönmüştü ve babam yine bağırıyordu, yirmi beş kuruşluk pul ha, Allah unutturdu mu unutturur

işte diyerek, nihayet gerçek suçlu yakalandı ve beni bıraktılar..

Artık her şey geride kaldı ve ben otuzlu yaşlara merdiven dayadım.

kolumda ise hala o genç adamın saati ve ne zaman o saate baksam hep o genç adam ve onun sözleri gelir aklıma.

Hücremin penceresinden tebessüm ederek bakışı, namaz borcu başka borca benzemez kardeş bu borcu ancak kişinin kendisi ödeyebilir deyişi, vakit nakitten daha önemliymiş gardaş deyişi.

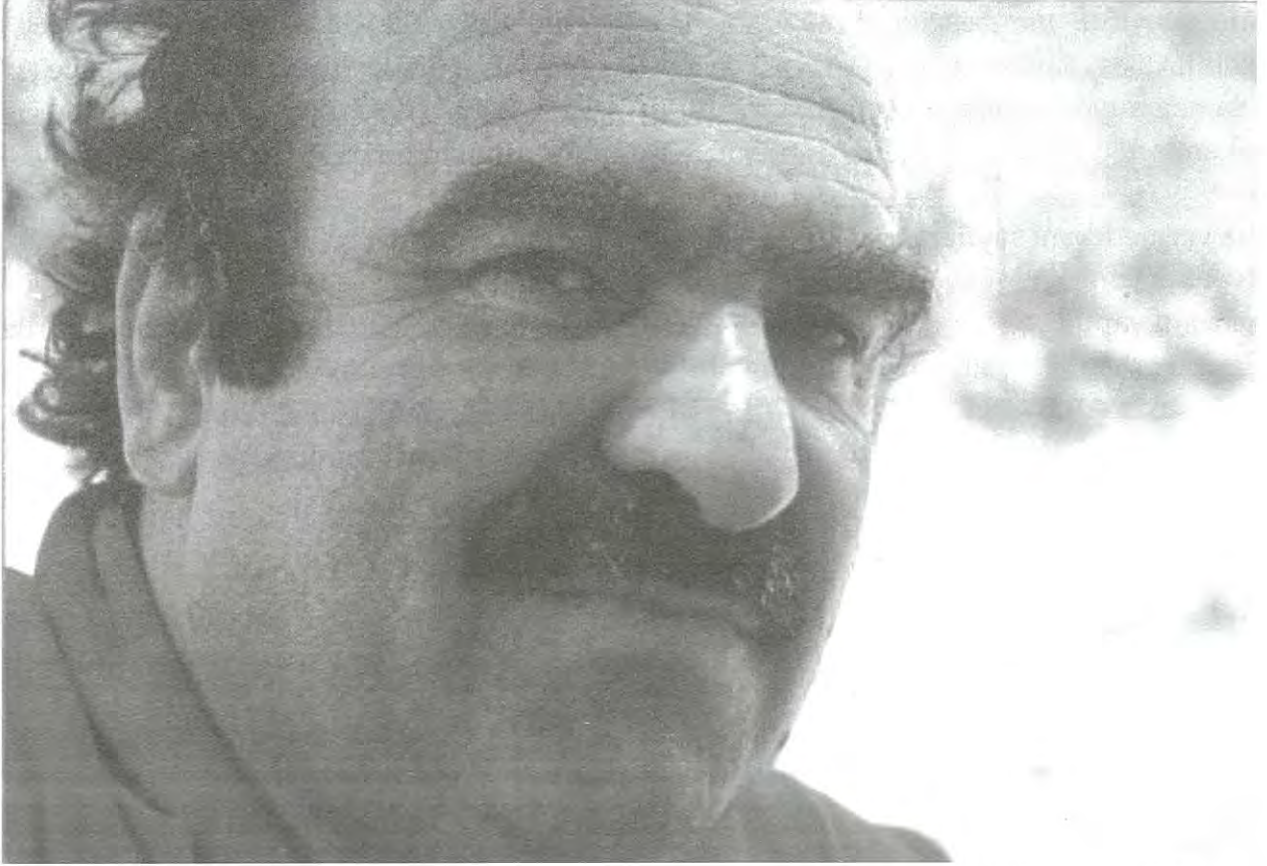
ve birde yirmi beş kuruşluk pul. suçsuzluğumun şahidi, yirmi beş kuruşluk pul.

16 Şubat 2007 konya

DEDİLER

Nurettin ÖZEL

Perşembenin geleceği
Çarşambadan belli olur dediler.
Saçma
Ya Salı gelirse ne halt edeceksin.

Gelemez mi yani
Çarşambadan sonra Salı
Pazartesi den sonra Cuma olamaz mı
Biz koymadık mı bu kuralları

Biz vermedik mi bu adları
Evet biz koyduk ve çok aptalca bir şey
yaptık
Çünkü artık çarşambadan sonra hep
perşembe gelecek
Pazartesi Salı ise ,kuralların değişeceği günü
bekleyecek.

Yeşil ışıktaki geç, kırmızı ışıktaki dur dediler
Mavide ve sarıda ise ne halt edersen et.
Çok saçma
Ya benim canım kırmızı ışıktaki geçmek

istiyorsa ne olacak o zaman
Hani benim özgürlüğüm,
Kırmızı ışıktaki geçsek yeşil ışıktaki dursak
olamaz mı yani
Biz seçmedik mi bu renkleri

Biz koymadık mı bu adları
Evet biz koyduk ve iyi halt ettik.
Onun içindir ki kırmızı ışıktaki geçen
yayalara çarpıyor arabalar.
Can veriyorlar saçma sapan bir kural
yüzünden.

İki kere iki dört eder diler
Ben bu saçmalığa hiç zaman inanmadım
zaten.
Sıfır, iki, dört, bir, beş, üç, dokuz
olabilirdi sayıların sıraları
Olamaz mıydı yani, biz seçmedik mi bu
rakamları

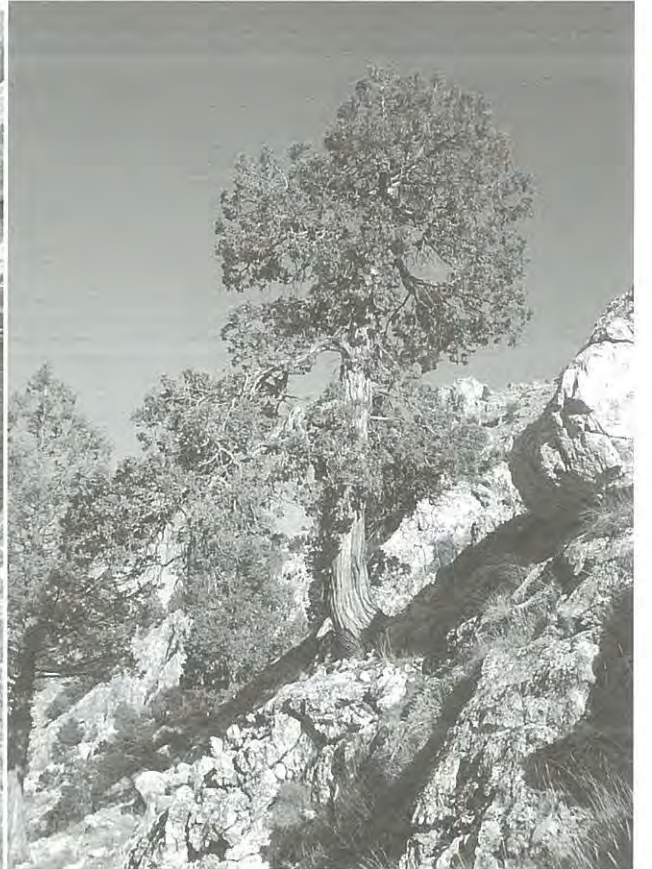
Biz vermedik mi sayılara isimleri...
Evet biz verdik ve hayatımızın en büyük
hatasını yaptık
Çünkü artık iki kere iki hiçbir zaman altı
yada sekiz edmiyecek
Dört olarak Sıkışıp kalacak daracık kalıplar
arasında.

Ne acı gerçektir ki, koyduğumuz bütün
kurallar bir bir eskiyor.
değişiyor, değiştiriyor çoğunluğu
bulanlar...

Ayakkabıcı, manav, berber terzi, gelinse
yaşlanıp kaynana oluveriyor birden.
Ve felek acımasızca çevirirken çarkını,
ezilip gidiyoruz dişlilerin arasında
Sonra bir gün değiştirileceğini bile bile
yeni yeni kurallar koyuyoruz
Bir birimizin önüne

Kendi kendimiz bağıyoruz elimizi
kolumuzu
Yazıyoruz çiziyoruz, yapıyoruz bozuyoruz
Aklıyoruz bir gün önce karaladığımızı.
Sonrada özgürlüğün tadına varmadan
çekip gidiyoruz bu dünyadan

10.7.2007 İstanbul
Nurettin Özel.

SENİN TAHTA PERDENE KOYDUĞUM ÇİVİ İÇİN BENİ AFFET(eğer varsa)

Kötü karakterli bir genç varmış. Bir gün babası ona çivilerle dolu bir torba vermiş. ' arkadaşların ile tartışıp kavga ettiğin zaman her sefer bu tahta perdeye bir çivi çak' demiş. Genç, birinci ilk günde tahta perdeye 37 çivi çakmış. Sonraki haftalarda kendi kendine kontrol etmeye çalışmış ve geçen her günde daha az çivi çakmış.

Nihayet bir gün gelmiş ki hiç çivi çakmamış. Babasına gidip söylemiş. Babası onu yeniden tahta perdenin önüne götürmüş.

Gence bugünden başlayarak tartışmayıp kavga etmediğin her gün için tahta perdelerden bir çivi çıkart (sök)' demiş. Günler geçmiş. Bir gün gelmiş ki her çivi çıkarılmış.

Babası ona 'aferin iyi davrandın ama bu tahta perdeye dikkatli bak. Artık çok delik var. Artık geçmişteki gibi güzel olmayacak' demiş. Arkadaşlarla tartışıp kavga edildiği zaman kötü kelimeler söylenilir. Her kötü kelime bir yara(delik)bırakır.

Arkadaşına bin defa kendisini affettiğini söyleyebilirsin ama bu delik aynen kalacak(kapanmayacak). Bir arkadaş ender bir mücevher gibidir. Seni güldürür yüreklendirir sen ihtiyaç duyduğunda yardımcı olur seni dinler sana yüreğini açar' demiş.

Bu hafta arkadaşlık haftasıdır. Sen de arkadaşlarına bu maili gönder, sana gönderene bile gönder. E mail sana döndüğü zaman ne kadar arkadasın var öğreneceksin. Sana iyi bir arkadaşlık haftası diliyorum.

Senin arkadaşlığın için çok teşekkür diyorum

ÇETMİ'DEN HABERLER

DÜŞKÜN VE HASTA OLANLAR

Şehriban ÖZYALÇIN Çetmi'de
 Mehmet YILDIRIM (Kör Mehmet) Çetmi'de
 Mehmet KARADENİZ (Çetmi'de)
 Mehmet TAŞTEKİN (KadıMehmet)Çetmi'de
 Cennet YILDIRIM (Adem Korkmaz'ın eşi)
 Antalya'da
 Mustafa ARI (Antalya)
 Mustafa AVCI Çetmi'de

VEFAT EDENLER

Ali GÜÇLÜ (Gavgalı Ali) D:1926 - Ö:04.02.2009
 Hasta olan hemşehrilerimize acil şifalar, vefat edenlerimize rahmet ve mağfiret, evlenen gençlerimize ömür boyu sağlık ve mutluluklar dileriz.

Çetmi'li genç kardeşlerimizden Ceylani Karaduman, Mehmet Akif Eşiyok, İbrahim Ertek, Hüseyin Çamurcu, Erdal Güder, Mehmet Bayram tarafından Çetmi, Bolay, Afşar, Ilıcıpınar,, Balcılar kasabalarından Gazze'li Müslüman kardeşlerimiz için 200 Battaniye, 2 ton Nohut, 4 ton Buğday, 2 ton Kuru Gıda, 2 ton Un, muhtelif giyecek ve kırtasiye, 5.000 TL. nakit para toplanmış olup İHH Konya şubesine teslim edilmiştir.

Gazze'deki mazlum müslüman kardeşlerimiz için Çetmi' kasabası halkından toplanan 2.500 YTL. nakit para Türk Diyanet Vakfı, İHH vasıtasıyla Gazze'ye gönderilmiştir.

Çetmi'li Ceylani Karaduman kardeşimiz bir günlük ekmek satışının tamamını İHH vasıtasıyla Gazze'deki mazlum müslüman kardeşlerimize göndermiştir.

EVLENENLER - NİŞANLANANLAR

Mustafa Korkmaz'ın oğlu Adem korkmaz
 Habip Yıldırım'ın kızı Cennet ile evlendi.
 Alim Karaduman'nun oğlu Ceylani
 Eski Kemal'ın kızı Emine Eski ile evlendi.
 Mehmet Akgül'ün oğlu Şükrü Akgül
 Kamil Abdurrahman'nın kızı Halime ile evlendi.

Katibin Ali'nin oğlu Cemil Şaşmaz
 Ütük Mahmut'un kızı Şehriban ile nişanladı.

Mustafa Polat'ın oğlu Hasan Ali Polat
 Katibin Mehmet'in kızı Emine ile nişanlandı.

İmam Muzaffer'in oğlu Mustafa Bayram
 Yaşar Akbay'ın kızı Sümeyra ile nişanlandı.
 Güssünün Ali'nin oğlu Ahmet Akbay
 Yaşar'ın Ali'nin kızı Mümüne ile nişanlandı
 Çamurcu Mehmet'in oğlu Ali Çamurcu
 Zeybek Mustafa'nın kızı Emine Çankaya ile nişanlandı.

Hoca Hasan'nın kızı Hatice Bayram
 İzmir'de Yeşillerden Arif Yeşil ile nişanladı.
 İsmail Dere'nin oğlu Ahmet Dere
 Kamil Abdurrahman'nın kızı Fatimana ile nişanladı.

Balcı Ahmet'in oğlu İlyas Balcı
 Konya'lı ismini bilmediğimiz bir hanım ile nişanladı.

Gazze'li Müslüman kardeşlerimize yardım veren Çetmi, Bolay, Afşar, Ilıcıpınar,, Balcılar kasabalarından olan tüm insanlara, yardım toplayan, ulaşmasına vesile olan kişi ve kuruluşlara teşekkür ederiz.

İTİBAR PETROL

İstasyonumuz 2009 teknolojisiyle yapılmış olup günün koşullarına göre en iyi hizmeti vermektedir.

Ayrıca taşıt tanıma sistemi vardır.

Deneyimli ve güler yüzlü personeli ile 24 Saat kesintisiz hizmet...

Memnuniyetinizi dostalarınıza, şikayetlerinizi bize bildiriniz.

Bizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz...

Drita
Hotel

İTİBAR
PETROL

Dinler
Hotel

← ALANYA

KARGICAK →

D400 Karayolu

→ MERSİN

DENİZ (SEA)

İTİBAR PETROL ÜRÜN. PAZ. TUR. SAN. ve İNŞ. A.Ş.

Tel : 0242.526 20 50

D400 Karayolu Üzeri Shell Yakıt İstasyonu Kargıcak / ALANYA

TOPBASLAR

MANİFATURA & TUHAFİYE

TEL: 35193 68
352 86 55

TOPBAŞLAR TİCARET

Sephevan Mahallesi Dülgerler Sokak No:46

(Kapu Cami Kiplesi) Meram/ KONYA

Tel:(0.332) 352 86 55 - 351 93 68

Cep:(0.542) 627 29 97 (0.532) 527 12 05

